A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2024. szeptember 25.*

„Energia – A villamos energia belső piaca – Kapacitásszámítási régió – CORE-régió – A teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem költségmegosztási módszertanának ACER általi elfogadása – Indokolási kötelezettség – A tűréshatár jogszerű hurokáramlások tekintetében való meghatározása – Az (EU) 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése”

A T-482/21. sz. ügyben,

a **TenneT TSO GmbH** (székhelye: Bayreuth [Németország]),

a **TenneT TSO BV** (székhelye: Arnhem [Hollandia])

(képviselik őket: D. Uwer, J. Meinzenbach, P. Rieger, R. Klein és S. Westphal ügyvédek)

felperesek,

támogatja őket:

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik: J. Möller és N. Scheffel, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az **Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER)** (képviselik: P. Martinet, E. Tremmel és Z. Vujasinovic, meghatalmazotti minőségben, segítőik: P. Goffinet, L. Bersou és M. Shehu ügyvédek)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

tagjai: F. Schalin elnök, P. Škvařilová-Pelzl, I. Nõmm, G. Steinfatt és D. Kukovec (előadó) bírák,

hivatalvezető: I. Kurme tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2023. június 12-i és 13-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetükkel a felperesek, a TenneT TSO GmbH és a TenneT TSO BV az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynökségének (ACER) fellebbezési tanácsa által 2021. május 28-án hozott azon határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kérik, amellyel az helybenhagyta az ACER-nek a Belgiumot, a Cseh Köztársaságot, Németországot, Franciaországot, Horvátországot, Luxemburgot, Magyarországot, Hollandiát, Ausztriát, Lengyelországot, Romániát, Szlovéniát és Szlovákiát magában foglaló, úgynevezett „CORE”-kapacitásszámítási régió (a továbbiakban: CORE-régió) villamosenergia-piaci átvitelirendszer-üzemeltetői által a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem költségmegosztási módszertanára vonatkozóan benyújtott javaslatról szóló, 2020. november 30-i 30/2020 határozatát, és amellyel elutasította az A-001-2021. sz. (egyesített) ügyben benyújtott fellebbezésüket.

A jogvita előzményei

2 A felperesek átvitelirendszer-üzemeltetők, amelyek Németország egy részében, illetve Hollandiában villamosenergia-átviteli hálózatot üzemeltetnek.

3 A kapacitásfelosztásra és a szűk keresztmetszetek kezelésére vonatkozó iránymutatás létrehozásáról szóló, 2015. július 24-i (EU) 2015/1222 bizottsági rendelet (HL 2015. L 197., 24. o.; helyesbítés: HL 2020. L 296., 8. o.) 74. cikke (1) bekezdésének megfelelően minden kapacitásszámítási régió valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője legkésőbb a kapacitásszámítási régiókról szóló döntéstől számított tizenhat hónapon belül javaslatot dolgoz ki a teher-újraelosztás és ellenkereskedelem költségmegosztásának közös módszertanára (a továbbiakban: költségmegosztási módszertan) vonatkozóan.

4 2016. november 17-én az ACER a 2015/1222 rendelet 15. cikkének megfelelően elfogadta a kapacitásszámítási régiók meghatározásáról szóló 06/2016 határozatot. E határozat 1. cikke és I. melléklete felsorolja a tagállamoknak a CORE-régióhoz tartozó területeit.

5 A CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői költségei megosztásának módszertanára vonatkozó javaslatot az e határozatot követő tizenhat hónapon belül, azaz legkésőbb 2018. május 17-ig kellett volna benyújtani.

6 A CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői azonban a fenti 5. pontban említett határidőn belül nem nyújtottak be a költségmegosztási módszertanra vonatkozó javaslatot. Ezen átvitelirendszer-üzemeltetők a 2015/1222 rendelet 9. cikke (4) bekezdésének megfelelően tájékoztatták a nemzeti szabályozó hatóságokat és az ACER-t, hogy több időre van szükségük e javaslat kidolgozásához. Az ACER erről tájékoztatta az Európai Bizottságot, amely konzultált az átvitelirendszer-üzemeltetőkkel, a nemzeti szabályozó hatóságokkal és az ACER-rel annak érdekében, hogy segítse az említett átvitelirendszer-üzemeltetőket e javaslat kidolgozásában és jóváhagyás céljából a lehető leghamarabb történő benyújtásában.

7 2019. március 27-én a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői a 2015/1222 rendelet 9. cikke (7) bekezdése h) pontjának megfelelően a költségmegosztási módszertanra vonatkozó javaslatot nyújtottak be e régió valamennyi nemzeti szabályozó hatóságához, amely javaslathoz csatoltak egy magyarázó dokumentumot. E nemzeti szabályozó hatóságoknak az említett rendelet 9. cikke (10) bekezdésének megfelelően hat hónap állt rendelkezésükre, hogy e javaslatról döntsenek.

8 2019. szeptember 26-án az említett nemzeti szabályozó hatóságok kérésére az ACER úgy határozott, hogy hat hónappal, azaz 2020. március 27-ig meghosszabbítja az említett javaslat jóváhagyására vonatkozó határidőt.

9 2020. március 27-én a CORE-régió energiaszabályozói regionális fórumának elnöke e régió valamennyi nemzeti szabályozó hatósága nevében bejelentette, hogy ez utóbbiak ugyanezen napig nem tudtak döntést hozni a benyújtott javaslatról, mivel a javaslatot nagyrészben hiányosnak tekintették, mégpedig olyan mértékben, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok nem tudták azt jóváhagyni, illetve annak módosítását kérni.

10 Ugyanezen a napon, mivel a CORE-régió nemzeti szabályozó hatóságai nem tudtak megállapodásra jutni a költségmegosztási módszertanra vonatkozó, az átvitelirendszer-üzemeltetők által benyújtott javaslatról, az ACER megállapította, hogy hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynökségének létrehozásáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/942 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 22. o.) 5. cikkének (3) bekezdése és 6. cikkének (10) bekezdése, valamint a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdése alapján határozatot hozzon e javaslatról. Ez utóbbi rendelkezés szerint az ACER-nek a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdése a) pontjának megfelelően hat hónapon belül kellett ilyen határozatot hoznia.

11 Az ACER, a CORE-régió valamennyi nemzeti szabályozó hatósága és e régió valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője között az átvitelirendszer-üzemeltetők által benyújtott, a költségmegosztási módszertanra vonatkozó e javaslat és az arra vonatkozóan több megbeszélés és többszöri szavazás során eszközölt módosítások tárgyában folytatott együttműködés, egyeztetések és megbeszélések jellemezte hosszú időszakot követően az ACER-en belüli szabályozók tanácsa, amely a nemzeti szabályozó hatóságok képviselőiből áll, 2020. november 18-án a 2019/942 rendelet 22. cikke (5) bekezdésének a) pontja alapján kedvező véleményt adott az említett javaslatról.

12 2020. november 30-án az ACER a 30/2020 határozattal elfogadta az utóbbi határozat I. mellékletében szereplő költségmegosztási módszertant („Common methodology for redispatching and countertrading cost sharing for the Core CCR in accordance with Article 74 of Commission Regulation (EU) 2015/1222 of 24 July 2015”) (a továbbiakban: vitatott költségmegosztási módszertan).

13 2021. január 29-én a felperesek a 2019/942 rendelet 28. cikkének megfelelően fellebbezést nyújtottak be az ACER fellebbezési tanácsához a 30/2020 határozattal szemben. A CORE-régió más átvitelirendszer-üzemeltetői és nemzeti szabályozó hatóságai is fellebbezést nyújtottak be e határozattal szemben. 2021. február 18-án a fellebbezési tanács összevonta mindezeket a fellebbezéseket.

14 2021. május 28-án a fellebbezési tanács elfogadta a megtámadott határozatot, amellyel helybenhagyta a 30/2020 határozatot, és teljes egészében elutasította az azzal szemben benyújtott fellebbezéseket.

A felek kérelmei

15 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az ACER-t kötelezze a költségek viselésére.

16 Az ACER azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

17 A felperesek kérelmeinek támogatása végett beavatkozó Németországi Szövetségi Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a megtámadott határozatot.

A jogkérdésről

18 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek három jogalapra hivatkoznak.

19 Az első jogalap a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körének meghatározását érintő téves jogalkalmazáson, a második az áramláslebontási módszer jogellenes jellegén, a harmadik pedig a jogszerű hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatár (a továbbiakban: tűréshatár) téves meghatározásán alapul.

20 Az ACER kéri a felperesek által felhozott valamennyi jogalap megalapozatlanként történő elutasítását.

21 A Törvényszék célszerűnek tartja, hogy előzetesen az ACER által a Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványával és annak mellékletével kapcsolatban felhozott elfogadhatatlansági kifogással foglalkozzon.

A Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványának és e beadvány mellékletének elfogadhatóságáról

22 Az ACER azt állítja, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványát és annak mellékletét elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

23 A Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványa néhány általános jellegű állításra szorítkozik. Az említett beavatkozási beadvány mellékletére való egyetlen általános hivatkozás, amely melléklet a Németországi Szövetségi Köztársaság egy másik ügybe való beavatkozását alátámasztó érvelést tartalmazza, nem jogszerű, és nem pótolhatja a jelen ügyben benyújtott beavatkozási beadványban szereplő jogi érvelés hiányát.

24 A tárgyaláson a Németországi Szövetségi Köztársaságot felszólították, hogy nyilatkozzon beavatkozási beadványa elfogadhatóságának kérdéséről.

25 Az Európai Unió Bírósága alapokmányának 21. cikke és a Törvényszék eljárási szabályzata 76. cikkének d) pontja értelmében minden keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli vagy jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, legalább röviden, de összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből annak érdekében, hogy lehetővé tegyék az alperes részére védekezésének előkészítését, valamint azt, hogy a Törvényszék adott esetben további erre vonatkozó információ nélkül határozhasson a keresetről. Noha a keresetlevél szövegének egyes pontjait alátámaszthatják és kiegészíthetik a csatolt iratok meghatározott részeire történő hivatkozások, a más, akár a keresetlevélhez mellékelt iratokra való általános hivatkozás nem pótolhatja a jogi érvelés azon lényegi elemeinek hiányát, amelyeknek a fent említett rendelkezések szerint a keresetlevélben kell szerepelniük. Ezenkívül nem a Törvényszéknek kell a mellékletekben megkeresnie és azonosítania azokat a jogalapokat és érveket, amelyek meglátása szerint a kereset alapját képezhetik, mivel e mellékleteknek tisztán bizonyító és kisegítő szerepük van (lásd: 2022. június 1-jei Algebris (UK) és Anchorage Capital Group kontra Bizottság ítélet, T-570/17, EU:T:2022:314, 299. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 A fenti 25. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat analógia útján a beavatkozási beadványra is alkalmazandó (lásd: 2013. március 14-i Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság ítélet, T-587/08, EU:T:2013:129, 541. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amelynek tekintetében az eljárási szabályzat 145. cikke (2) bekezdésének b) pontja úgy rendelkezik, hogy annak tartalmaznia kell a beavatkozó fél által felhozott jogalapokat és érveket.

27 A jelen ügyben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványa tartalmaz bizonyos észrevételeket a felperesek által felhozott első és harmadik jogalappal kapcsolatban. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az említett beadványban a Németországi Szövetségi Köztársaság a felperesek valamennyi jogalapját támogatja. Ezt követően meg kell állapítani, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a jelen ügyben benyújtott beavatkozási beadványának mellékleteként benyújtotta a – szintén a megtámadott határozat megsemmisítésére vonatkozó – BNetzA kontra ACER ügyben (T-485/21) benyújtott beavatkozási beadványát, amelyre általános jelleggel hivatkozik. Végül meg kell jegyezni, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a jelen ügyben benyújtott beavatkozási beadványában megfogalmaz bizonyos megfontolásokat a nagy ajánlattételi övezetekkel szembeni, a kisebb övezetekhez képest állítólagosan hátrányosan megkülönböztető bánásmóddal, a szűk keresztmetszeteket enyhítő áramlásoknak a költségek különböző típusú villamosenergia-áramlások közötti megosztása során történő figyelembevételére vonatkozó tilalommal, továbbá a hálózati túlterheltség okainak meghatározása során a hurokáramlásoknak a belső áramlásokhoz képest tulajdonított elsőbbségével kapcsolatban.

28 Először is el kell utasítani a Németországi Szövetségi Köztársaság azon érvét, amely szerint engedélyezték számára a beavatkozást.

29 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy ebben az esetben nem a Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozó féli minőségének megkérdőjelezéséről van szó, hanem a beavatkozási beadványának elfogadhatóságáról való meggyőződésről.

30 Másodszor, a Németországi Szövetségi Köztársaság azon érve is hatástalan, amely szerint a beavatkozó fél számára a beavatkozási beadvány benyújtása nem kötelezettség, hanem lehetőség.

31 Mivel ugyanis a Németországi Szövetségi Köztársaság úgy döntött, hogy beavatkozási beadványt nyújt be, meg kell vizsgálni, hogy az említett beadvány megfelel-e az arra alkalmazandó, a fenti 25. és 26. pontban felidézett alaki követelményeknek.

32 Harmadszor, a fenti 25. pontban hivatkozott, a beavatkozási beadványra analógia útján alkalmazandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a BNetzA kontra ACER ügyben (T-485/21) benyújtott és a jelen ügy beavatkozási beadványához csatolt beavatkozási beadványra való általános hivatkozás nem elfogadható, és következésképpen nem vehető figyelembe a jogi érvelés azon lényegi elemei esetleges hiányának pótlása érdekében, amelyeknek a fenti 25. és 26. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a beavatkozási beadványban kell szerepelniük.

33 Negyedszer, ami a nagy ajánlattételi övezetekkel szembeni, a kisebb ajánlattételi övezetekhez képest állítólagosan hátrányosan megkülönböztető bánásmóddal kapcsolatos megfontolásokat illeti, meg kell állapítani, hogy – függetlenül attól, hogy a felperesek a jelen ügyben nem hivatkoztak ilyen jogalapra – e megfontolások nem teszik lehetővé sem az ACER számára, hogy előkészítse védekezését, sem pedig a Törvényszék számára azok vizsgálatát.

34 A Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványának 4. pontjában ugyanis a következőket adja elő:

„A megtámadott határozattal az alperes hátrányos helyzetbe hozza a nagyobb ajánlattételi övezeteket (különösen a francia és a német övezeteket) a kisebb ajánlattételi övezetek javára, amelyek – már csak fizikai okokból is – kevesebb hurokáramlást generálnak. Az alperes a fizikai és a földrajzi jellemzők figyelembevétele nélkül egységes tűréshatárt határoz meg a jogszerű hurokáramlásokra vonatkozóan. Az egyenlőség elve – mint ezen elv esetében mindig – nemcsak akkor sérül, ha azonos helyzeteket eltérő módon kezelnek, hanem akkor is, ha eltérő helyzeteket azonos módon kezelnek. Az egyenlő bánásmód a jogszerű és elkerülhetetlen hurokáramlásokat illetően (a lehető legnagyobb mértékben) kiegyenlíti a különböző hálózati elemek és a különböző ajánlattételi övezetek között fennálló különbségeket.”

35 Kétségkívül igaz, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a hátrányos megkülönböztetés tilalma, illetve az egyenlő bánásmód általános elve megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy az eltérő helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (lásd: 2008. december 16-i Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ítélet, C-127/07, EU:C:2008:728, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A jelen ügyben azonban önmagában az az állítás, hogy a nagyobb ajánlattételi övezeteket hátrányosan megkülönböztető bánásmódban részesítik a kisebb ajánlattételi övezetekhez képest, annak megjelölése nélkül, hogy ezek az ajánlattételi övezetek mennyiben különböznek, vagy hogy mennyiben nem indokolt a velük szemben alkalmazott állítólagos egyenlő bánásmód, nem teszi lehetővé a Törvényszék számára, hogy ilyen jogalapról határozzon.

37 E körülmények között – függetlenül attól a kérdéstől, hogy a beavatkozó fél felhozhat-e az általa támogatott felperes vagy alperes által hivatkozottaktól eltérő jogalapokat – meg kell állapítani, hogy a különböző ajánlattételi övezetekkel szembeni, állítólagos hátrányosan megkülönböztető bánásmódra alapított jogalap elfogadhatatlan, mivel nincs kellő részletességgel kifejtve ahhoz, hogy a Törvényszék arról határozni tudjon.

38 Ötödször, ami egyrészt a szűk keresztmetszeteket okozó és az azokat enyhítő áramlások közötti nettósítás tilalmával, másrészt pedig a hurokáramlásoknak a belső áramlásokhoz képest történő, téves szankcionálásával kapcsolatos megfontolásokat illeti, meg kell állapítani, hogy – függetlenül attól, hogy a felperesek a jelen ügyben nem hivatkoztak ilyen jogalapra – e megfontolások nem teszik lehetővé sem az ACER számára, hogy előkészítse védekezését, sem pedig a Törvényszék számára azok vizsgálatát.

39 A Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványának 5. pontjában ugyanis a következőket adja elő:

„Ezen túlmenően ez a módszertan tiltja a szűk keresztmetszeteket enyhítő áramlásoknak a költségek különböző típusú villamosenergia-áramlások közötti megosztása során történő figyelembevételét, és ez a módszertan a hálózati túlterheltség okainak meghatározása során a belső áramlásokkal szemben elsőbbséget tulajdonít a hurokáramlásoknak. Ez a két aspektus ellentétes a 2019/943 rendeletnek az ajánlattételi övezetek szűk keresztmetszeteinek minimalizálására és az övezetközi kereskedelem növelésére irányuló célkitűzésével.”

40 Márpedig önmagában az az állítás, amely szerint a szűk keresztmetszeteket enyhítő áramlások költségmegosztás során történő figyelembevételének tilalma és a hurokáramlásoknak a belső áramlásokhoz képesti szankcionálása „ellentétes a 2019/943 rendeletnek az ajánlattételi övezetek szűk keresztmetszeteinek minimalizálására és az övezetközi kereskedelem növelésére irányuló célkitűzésével”, bármilyen jogi érvelés kifejtése nélkül, nem teszi lehetővé a Törvényszék számára, hogy ilyen jogalapról határozzon.

41 E körülmények között – függetlenül attól a kérdéstől, hogy a beavatkozó fél felhozhat-e az általa támogatott felperes vagy alperes által hivatkozottaktól eltérő jogalapokat – meg kell állapítani, hogy elfogadhatatlanok az arra alapított jogalapok, hogy a szűk keresztmetszeteket enyhítő áramlásokat nem lehet figyelembe venni a költségek különböző villamosenergia-áramlások közötti megosztása során, valamint hogy a hálózati túlterheltség okainak meghatározása során a hurokáramlásoknak elsőbbséget tulajdonítanak a belső áramlásokkal szemben.

42 Hatodszor, ami ezzel szemben a Németországi Szövetségi Köztársaságnak a felperesek által felhozott első és harmadik jogalapra vonatkozó észrevételeit illeti, azok kétségkívül igen szűkszavúak, de a felperesek által felhozott érvekre tekintettel értelmezve alkalmasak a Törvényszék általi jogi értékelésre.

43 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság beavatkozási beadványa csak részben elfogadható, mivel a fenti 36. és 40. pontban kifejtett okokból nem teszi lehetővé a Törvényszék számára, hogy határozzon arról az érvelésről, amely elsősorban a különböző ajánlattételi övezetekkel szembeni hátrányosan megkülönböztető bánásmódra, másodsorban a szűk keresztmetszeteket okozó és az azokat enyhítő áramlások közötti nettósítás állítólagos tilalmára, harmadsorban pedig a hurokáramlásoknak a belső áramlásokhoz viszonyított, állítólagos téves szankcionálására vonatkozik.

Az első, a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körére vonatkozó jogalapról

44 Az első jogalappal a Németországi Szövetségi Köztársaság által e tekintetben támogatott felperesek arra hivatkoznak, hogy az ACER fellebbezési tanácsa tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy megerősítette a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körét.

45 Először is, a villamos energia belső piacáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/943 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 54. o.) 16. cikkének (13) bekezdésével és a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésével összeegyeztethetetlen az, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre kiterjed az átviteli hálózat minden, 220 kilovolt (kV) vagy annál nagyobb feszültségszintű elemére, amint az e rendelkezések szövegéből, rendszeréből és célkitűzéséből következik.

46 A felperesek szerint a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése a szűk keresztmetszetekre vonatkozó beavatkozó intézkedések költségeinek „két ajánlattételi övezet közötti” megosztására vonatkozik. A „szűk keresztmetszet” és a „kritikus hálózati elemek” 2019/943 rendelet 2. cikkének 4. és 69. pontjában szereplő fogalommeghatározásának megfelelően a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése kizárólag a kritikus hálózati elemekkel kapcsolatos beavatkozó intézkedések költségeinek megosztására vonatkozik, kizárva az egyéb hálózati elemeket, amelyeket nem tekintenek úgy, hogy azok hatással lehetnek a villamosenergia-kereskedelmi kapacitásra.

47 Ami a „határkeresztező vonatkozású intézkedések[nek]” a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében szereplő fogalmát illeti, az szintén kizárólag a kritikus hálózati elemekkel kapcsolatos beavatkozó intézkedésekre vonatkozik, a belső beavatkozó intézkedések kizárásával. Ezt megerősíti az említett rendelet (10) preambulumbekezdése és a 2015/1222 rendelet – kapacitásfelosztás folyamatára vonatkozó – 74. cikkének általános rendszere.

48 Másodszor, semmilyen jogalap nem teszi lehetővé a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körének ilyen kiterjesztését. E tág alkalmazási kört különösen nem igazolhatják a „szennyező fizet” elvvel vagy az alkalmazási kör ilyen meghatározásából eredő feltételezett ösztönzőkkel kapcsolatos megfontolások.

49 Harmadszor, az alkalmazási körnek a valamennyi átvitelirendszer-elemre való kiterjesztése nem igazolható az üzembiztonsággal kapcsolatos megfontolásokkal sem.

50 A Németországi Szövetségi Köztársaság összességében támogatja a felperesek által előadott érveket, miközben a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének szövegére és jogalkotási hátterére alapított érvekre hivatkozik.

51 Az ACER vitatja a Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott felperesek érveit.

Előzetes észrevételek

52 Előzetesen elsősorban emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatban a fellebbezési tanács a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körének jogellenességére alapított érveket lényegében az említett határozat 89–379. pontjában („First Consolidated Plea – Excessive scope of the RDCTCS and unlawful determination of XNEs”), 1078–1105. pontjában („Eighth Consolidated Plea – Polluter Pays Principle”), valamint 1126–1191. pontjában (203–212. oldal) („Fourteenth Consolidated Plea – ACER exceeded its competence and infringed the principle of conferral”) cáfolta.

53 Amint az lényegében a megtámadott határozat 196–210. pontjából kitűnik, e határozat részben a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének olyan értelmezésén alapul, amely szerint e rendelkezés a „szennyező fizet” elvet tükrözi. Hasonlóképpen, e rendelkezés előírja az övezetek

közötti szűk keresztmetszethez hozzájáruló fizikai áramlások eredetének meghatározását, anélkül viszont, hogy a költségek megosztását a rendszerösszekötők szűk keresztmetszetei tekintetében végrehajtott beavatkozó intézkedésekre korlátozná.

54 Hasonlóképpen, amint az lényegében a megtámadott határozat 173–180. pontjából kitűnik, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan megfelel a 2015/1222 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének, mivel a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe tartozó hálózati elemekre vonatkozó intézkedések határkeresztező vonatkozással bírtak.

55 Másodsorban, az első jogalap vizsgálata a megtámadott határozatban megerősített vitatott költségmegosztási módszertant illetően magában foglalja e módszertan jogalapjának, céljának és alkalmazási körének meghatározását.

56 Először is, ami a vitatott költségmegosztási módszertan jogalapját és célját illeti, meg kell állapítani, hogy azt a 2015/1222 rendelet 74. cikkének megfelelően fogadták el, és hogy e rendelkezés (2) bekezdése előírja a határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedéseket érintő költségmegosztó megoldások elfogadását. Az említett módszertan célja tehát az, hogy megossza az átvitelirendszer-üzemeltetők között a költséges beavatkozó intézkedések, vagyis a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem aktiválásával járó költségeket.

57 E tekintetben a 2015/1222 rendelet 2. cikkének 13. pontja úgy határozza meg a „beavatkozó intézkedés[t]”, mint „az üzembiztonság fenntartása érdekében egy vagy több átvitelirendszer-üzemeltető által manuálisan vagy automatikusan alkalmazott bármely intézkedés[t]”.

58 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 26. pontja úgy határozza meg a teher-újraelosztást, mint egy vagy több átvitelirendszer-üzemeltető vagy elosztórendszer-üzemeltető által – a termelés, a terhelés vagy mindkettő módosítása révén – hozott intézkedést, többek között korlátozást, a villamosenergia-rendszerben megvalósuló fizikai áramlás megváltoztatása és a fizikai szűk keresztmetszet enyhítése vagy a rendszerbiztonság más módon történő biztosítása céljából.

59 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 27. pontja úgy határozza meg az ellenkereskedelmet, mint a fizikai szűk keresztmetszet enyhítésére a rendszerüzemeltetők által elindított, két ajánlattételi övezet közötti övezetközi kereskedelmet.

60 A szűk keresztmetszetet, amely az üzembiztonságot érintő, beavatkozó intézkedést szükségessé tevő kockázatot jelent, a 2019/943 rendelet 2. cikkének 4. pontja úgy határozza meg, mint „olyan helyzet[et], amelyben a piaci szereplők által jelzett, hálózati területek közötti kereskedési igények nem elégíthetők ki maradéktalanul, mert jelentős mértékben kihatnának a fizikai áramlásra olyan hálózati elemekben, amelyek ezen áramlások továbbítására nem képesek”.

61 A szűk keresztmetszetet fizikai áramlások okozzák. A vitatott költségmegosztási módszertan a fizikai áramlások több típusát határozza meg. Ezek közül a vitatott költségmegosztási módszertan 2. cikke (2) bekezdésének a) pontja úgy határozza meg a megosztott áramlásokat, mint „valamely hálózati elemen történő fizikai áramlás[t], ahol a forrás és a nyelő különböző ajánlattételi övezetekben található”. A belső áramlásokat a vitatott költségmegosztási módszertan 2. cikke (2) bekezdésének o) pontja úgy határozza meg, mint „valamely hálózati elemen történő fizikai áramlás[t], ahol a forrás és a nyelő, valamint teljes hálózati elem ugyanazon ajánlattételi övezeten

belül található”. A vitatott költségmegosztási módszertan 2. cikke (2) bekezdésének p) pontja szerint a hurokáramlás „valamely hálózati elemen történő fizikai áramlás, ahol a forrás és a nyelő ugyanabban az övezetben, a hálózati elem vagy annak egy része pedig eltérő övezetben található”.

62 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése előírja a két ajánlattételi övezet közötti szűk keresztmetszetek enyhítésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeinek annak alapján történő megosztását, hogy a valamely övezet belső ügyleteiből eredő áramlások mennyiben járulnak hozzá ehhez a szűk keresztmetszethez. E bekezdés ugyanis úgy rendelkezik, hogy „[a] beavatkozó intézkedések költségeinek az átvitelirendszer-üzemeltetők közötti felosztása során a szabályozó hatóságok elemzik, hogy az ajánlattételi övezetek belső ügyleteiből eredő áramlások milyen mértékben járulnak hozzá a két ajánlattételi övezet közötti megfigyelt szűk keresztmetszethez, és a szűk keresztmetszethez való hozzájárulás alapján osztják el a költségeket az ilyen áramlás generálásáért felelős ajánlattételi övezetek átvitelirendszer-üzemeltetői között, kivéve az ajánlattételi övezetek belső ügyleteiből eredő azon költségeket, amelyek az adott ajánlattételi övezetben nem érik el a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintet”.

63 E tekintetben a 2019/943 rendelet 2. cikkének 65. pontja úgy határozza meg az ajánlattételi övezetet, mint „a legnagyobb földrajzi terület[et], amelyen belül a piaci résztvevők kapacitásfelosztás nélkül képesek villamos energiával kereskedni”. Jelenleg a CORE-régió részét képező területek az esetek többségében a tagállamok területének felelnek meg.

64 Másodszor, amint az a vitatott költségmegosztási módszertan 5. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, a beavatkozó intézkedések költségeinek felosztása érdekében meg kell határozni azt a hálózati elemet, amelyen az egyes beavatkozó intézkedéseket ténylegesen végrehajtják.

65 Amint azt a megtámadott határozat 106–110. pontja hangsúlyozza, a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre nemcsak az övezetek közötti hálózati elemekre (rendszerösszekötők), hanem a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemekre is kiterjed.

66 A vitatott költségmegosztási módszertan ugyanis a 3. cikkének (4) bekezdésében előírja, hogy minden „határkeresztező vonatkozású hálózati elem” tekintetében „sor kerülhet költségmegosztásra”.

67 Egyrészt, ami a határkeresztező vonatkozású hálózati elemeket illeti, a vitatott költségmegosztási módszertan a 2. cikke (2) bekezdésének j) pontjában úgy határozza meg ezeket az elemeket, mint „olyan hálózati elemek[et], […] amelyeket határkeresztező vonatkozásúként azonosítottak, és amelyek tekintetében az üzembiztonság megsértését koordinált módon kell kezelni”.

68 E tekintetben a megtámadott határozat 106–110. pontjából kitűnik, és mindemellett a felek között sem vitatott, hogy a „határkeresztező vonatkozású hálózati elemek” fogalmát ugyanúgy kell értelmezni, mint az ACER-nek a CORE-régió vonatkozásában a 2015/1222 rendelet 35. cikkének (1) bekezdése szerinti összehangolt teher-újraelosztás és ellenkereskedelem módszertanáról szóló, 2020. december 4-i 35/2020 határozatával elfogadott, a CORE-régió vonatkozásában az összehangolt teher-újraelosztás és ellenkereskedelem módszertanának (a továbbiakban: RDCT-módszertan) 5. cikkében foglalt meghatározásban, valamint az ACER-nek a CORE-régió vonatkozásában a regionális üzembiztonsági koordináció módszertanáról szóló, 2020. december 4-i 33/2020 határozatával elfogadott, a CORE-régió vonatkozásában a villamosenergia-átviteli hálózat üzemeltetésére vonatkozó iránymutatás megalkotásáról szóló, 2017. augusztus 2-i

(EU) 2017/1485 bizottsági rendelet (HL 2017. L 220., 1. o.) 76. cikkének (1) bekezdése szerinti regionális üzembiztonsági koordináció módszertanának (a továbbiakban: ROSC-módszertan) 5. cikkében foglalt meghatározásban szereplő fogalmat.

69 A „határkeresztező vonatkozású hálózati elemek” fogalma ily módon vonatkozik egyrészt a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetőinek a másnapi és a napon belüli kapacitásszámítás közös módszertanára vonatkozó javaslatairól szóló, az ACER-nek a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetőinek a másnapi és a napon belüli kapacitásszámítás közös módszertanáról szóló, 2019. február 21-i 02/2019 határozatával elfogadott módszertanok (a továbbiakban: CCM-módszertanok) 5. cikke (1) bekezdésének és 7. cikkének megfelelően minden kritikus hálózati elemre, vagyis jelenleg a rendszerösszekötőkre és az átvitelirendszer-üzemeltetők által megjelölt, 5%-os vagy annál nagyobb – a villamosenergia-piacokra vonatkozó adatok benyújtásáról és közzétételéről, valamint a 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2013. június 14-i 543/2013/EU bizottsági rendelet (HL 2013. L 163., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 36., 15. o.) 2. cikkének 22. pontjában meghatározott – villamosenergia-átviteli tényezőjű belső hálózati elemekre, és másrészt főszabály szerint minden, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemre.

70 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 69. pontjában szereplő meghatározás szerint a kritikus hálózati elem „olyan, adott ajánlattételi övezeten belüli vagy ajánlattételi övezetek közötti hálózati elem, amelyet a[z övezetközi] kapacitás [ki]számítási eljárás[á]nál figyelembe vesznek, mert korlátozza a[z ezen övezetek közötti] kereskedésre szánt villamos energia mennyiségét”.

71 A kritikus hálózati elemek tehát vagy rendszerösszekötők, vagy olyan belső elemek, amelyek villamosenergia-átviteli tényezője 5% vagy annál nagyobb. A vitatott költségmegosztási módszertan értelmében határkeresztező vonatkozású hálózati elemnek minősül minden kritikus hálózati elem, valamint a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemek.

72 Másrészt a „határkeresztező vonatkozású teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedések” fogalmát illetően meg kell állapítani, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan 3. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy e fogalom az RDCT-módszertannak és a ROSC-módszertannak megfelelően meghatározott, határkeresztező vonatkozású teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedésekre vonatkozik.

73 Ebből következik, amint azt a felek is megerősítették, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan értelmében a határkeresztező vonatkozású teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedéseket főszabály szerint a határkeresztező vonatkozású hálózati elemek szűk keresztmetszetének enyhítésére irányuló valamennyi teher-újraelosztási és ellenkereskedelmi intézkedés alkotja.

Az alkalmazási kör elemzése

– *A vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körének kiterjesztéséről*

74 A felperesek szerint a megosztásból ki kell zárni a kritikus hálózati elemeknek nem minősülő belső hálózati elemekhez rendelt beavatkozó intézkedések költségeit.

75 A felperesek különösen azt állítják, hogy ki kell zárni a nem kritikus hálózati elemekhez rendelt költségeket, mivel az ezen elemeken jelentkező szűk keresztmetszetek „belső” szűk keresztmetszetek, amelyek nem tartoznak az „övezetek közötti” szűk keresztmetszet meghatározásába.

76 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a felperesek megalapozottan hivatkoznak-e arra, hogy a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztását a CCM-módszertanokból következő kritikus hálózati elemekre kell korlátozni, mivel olyan elemekről van szó, amelyek a 2019/943 rendelet 2. cikkének 69. pontja szerint „korlátozz[ák] a kereskedésre szánt villamos energia mennyiségét”. Ennélfogva csak az ezen elemeken fennálló szűk keresztmetszet lenne a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése értelmében vett, övezetek közötti szűk keresztmetszet.

77 Először is meg kell vizsgálni, hogy kizárólag a kritikus hálózati elemek bírnak-e határkeresztező vonatkozással a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében.

78 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése szerint a vitatott költségmegosztási módszertan „magában foglalja a határkeresztező vonatkozású intézkedéseket érintő költségmegosztási megoldásokat”. Egyebekben ugyanezen rendelet 74. cikke (4) bekezdésének b) pontja kimondja, hogy a vitatott költségmegosztási módszertanban meg kell határozni, hogy „az övezetközi kapacitás garantálását célzó teher-újraelosztás vagy ellenkereskedelem alkalmazása miatt felmerült költségek közül melyek alkalmasak egy kapacitásszámítási régió”, a jelen esetben a CORE-régió „valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője közötti megosztásra”.

79 Így annak megállapítása érdekében, hogy a megtámadott határozatban megerősített, vitatott költségmegosztási módszertan összeegyeztethető-e a 2015/1222 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésével, meg kell vizsgálni, hogy azon beavatkozó intézkedések, amelyek költségeinek megosztására e módszertan irányul, mennyiben irányulnak az övezetközi kapacitás garantálására.

80 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy a 2015/1222 rendelet a 2019/943 rendelet végrehajtási aktusa, amint az a villamos energia határokon keresztül történő kereskedelme esetén alkalmazandó hálózati hozzáférési feltételekről és az 1228/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 211., 15. o.) 18. cikkének (5) bekezdéséből kitűnik, amely rendelet helyébe később a 2019/943 rendelet lépett. E rendelet tehát a 2015/1222 rendeletnél magasabb szintű és annál későbbi jogi norma. Márpedig azon eset kivételével, amikor valamely végrehajtási rendelet rendelkezéseinek jelentése világos és egyértelmű, és ezért nem igényel értelmezést, e rendelkezéseket lehetőség szerint úgy kell értelmezni, hogy az összeegyeztethető legyen az alaprendelet rendelkezéseivel (2017. február 28-i Canadian Solar Emea és társai kontra Tanács ítélet, T-162/14, nem tették közzé, EU:T:2017:124, 150. pont). A 2015/1222 rendelet 74. cikkét tehát a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésével összhangban kell értelmezni.

81 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése nem határozza meg sem azokat a hálózati elemeket, amelyek tekintetében a beavatkozó intézkedések célja az övezetek közötti szűk keresztmetszetek enyhítése, sem pedig azokat a hálózati elemeket, amelyekre az övezetek közötti szűk keresztmetszetek enyhítésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeit el kell osztani.

82 Ugyanebben az értelemben a 2019/943 rendelet 2. cikkének 4. pontja sem pontosítja, hogy melyek azok a hálózati elemek, amelyeken a fizikai szűk keresztmetszetek – köztük az övezetközi kereskedelemhez kapcsolódóak – bekövetkeznek.

83 Márpedig a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése az átvitelirendszer-üzemeltetők által az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében aktivált beavatkozó intézkedések költségeire hivatkozik, és ezt követően megköveteli, hogy az említett költségeket az átvitelirendszer-üzemeltetők között annak alapján osszák el, hogy az övezetek belső ügyleteiből eredő áramlások milyen mértékben járulnak hozzá a két övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez.

84 Következésképpen a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének célja szerint meg kell határozni, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangoltan enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében, ami a fenti 79. és 80. pontnak megfelelően ezt követően lehetővé teszi annak megállapítását, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan tárgyát képező beavatkozó intézkedések célja az-e, hogy garantálják az övezetközi kapacitást a 2015/1222 rendelet 74. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében.

85 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy az annak meghatározására irányuló ilyen elemzés elvégzése érdekében, hogy mely beavatkozó intézkedések teszik lehetővé az övezetközi kereskedelem biztosítását, és így melyeket érinti a költségmegosztás, tisztázni kell a beavatkozó intézkedések által az övezetközi kapacitás CCM-módszertanok által előírt számítási folyamata, valamint a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdésének b) pontjának megfelelően a ROSC-módszertan által meghatározott regionális üzembiztonsági értékelési folyamat (a továbbiakban: CROSA-folyamat) összefüggésében betöltött szerepet.

86 Elsősorban meg kell állapítani, hogy az övezetközi kapacitás számítási folyamata a villamosenergia szállítása előtt két nappal kezdődik, és azt azon energia mennyiségének meghatározására használják, amely az üzembiztonsági határértékeken belül övezetközi kereskedés tárgyát képezheti.

87 A kapacitásszámítási folyamatot csak a kritikus hálózati elemek tekintetében végzik el. Egyrészt az átvitelirendszer-üzemeltetők az üzembiztonsági határértékek betartása érdekében a piac megnyitása előtt korlátozhatják azt az energiamennyiséget, amely a résztvevők közötti kereskedés tárgyát képezheti. Másrészt ez a folyamat is használ beavatkozó intézkedéseket, így teher-újraelosztást és ellenkereskedelmet. Ezeket a beavatkozó intézkedéseket, amelyeket a 2019/943 rendelet 16. cikke (4) bekezdésének megfelelően a rendelkezésre álló övezetközi kapacitás maximalizálása érdekében lehet aktiválni, az átvitelirendszer-üzemeltetők figyelembe veszik, de még nem aktiválják.

88 Az övezetközi kapacitás kiszámítása során ugyanis nem aktiválnak beavatkozó intézkedéseket, és semmilyen költség nem merül fel.

89 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a jelen jogvita tárgyát képező teher-újraelosztás és ellenkereskedelem költséges beavatkozó intézkedéseire kizárólag a CROSA-folyamat keretében kerül sor, amely szorosan kapcsolódik az övezetközi kapacitás kiszámításához.

90 A 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése – határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedések koordinált előkészítését szabályozó – b) pontja iii. alpontjának megfelelően, és amint az a ROSC-módszertan 3. cikke (2) bekezdésének b) pontjából kitűnik, a CROSA-folyamat

célja a határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedések összehangolása, jóváhagyása és végrehajtása. Amint az az említett ROSC-módszertan 5. és 9. cikkéből kitűnik, a határkeresztező vonatkozású beavatkozó intézkedések mindazok az intézkedések, amelyek legalábbis olykor alkalmasak arra, hogy az áramhatárértékeknek a határkeresztező vonatkozású hálózati elemeken – vagyis főszabály szerint az övezetközi kapacitás számításához figyelembe vett valamennyi kritikus hálózati elemen, valamint minden egyéb, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemen – bekövetkező megsértését kezeljék.

91 Hasonlóképpen, a ROSC-módszertan (12) preambulumbekezdése és 5. cikkének (1) bekezdése szerint a CROSA-folyamat a piaci eredmények ismeretét és az övezetközi kapacitás felosztását követően főszabály szerint biztosítja valamennyi, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elem üzembiztonságát. Ebben az időpontban az átvitelirendszer-üzemeltetők részletes információkkal rendelkeznek a hálózatba betáplálásra vagy onnan vételezésre kerülő energiáról.

92 A CROSA-folyamat a ROSC-módszertan 13. cikkének és 14. cikke (1) bekezdésének megfelelően az egyes átvitelirendszer-üzemeltetők által a hálózatukon belül elvégzett helyi üzembiztonsági értékeléssel kezdődik, amelynek eredményeként az egyes átvitelirendszer-üzemeltetők egyedi hálózatmodellt hoznak létre.

93 Ezt követően a ROSC-módszertan 18. cikkének megfelelően az egyedi hálózatmodelleket a regionális koordinátorok rendelkezésére bocsátják, és ez utóbbiak egyesítik azokat annak érdekében, hogy közös hálózatmodellt hozzanak létre a nap minden órájára vonatkozóan, amely modell a 2015/1222 rendelet 2. cikkének 2. pontjának megfelelően „egy, az egész Unióra kiterjedő […] adatállomány[t foglal magában], amely leírja az energiarendszer […] jellemzőit”.

94 Amennyiben az áramlás valamely hálózati elemen meghaladja a maximális áramlást, az üzembiztonsági határértékek betartása érdekében beavatkozó intézkedést kell előkészíteni és végrehajtani.

95 Amint az a ROSC-módszertan (10) preambulumbekezdéséből kitűnik, a CROSA-folyamat keretében elő van irányozva a beavatkozó intézkedések optimalizálása.

96 Közelebbről, a CROSA-folyamaton belüli, a ROSC-módszertan 2. cikke (1) bekezdésének p) pontjában leírt ezen optimalizálás magában foglalja a folyamat minden egyes lefutása során annak konkrét meghatározását, hogy mely – kritikus vagy nem kritikus – hálózati elemen megfigyelt mely szűk keresztmetszetet kell összehangoltan kezelni.

97 Így a közös hálózatmodellben minden órára vonatkozóan meghatározzák, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők rendelkezésére álló összes beavatkozó intézkedés közül melyik az, amely a leginkább hatásos és gazdaságilag hatékony a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése b) pontja iii. alpontjának megfelelően, és amely a közös hálózatmodellben minden rendszerösszekötőn és minden, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű belső hálózati elemen képes megszüntetni a szűk keresztmetszeteket anélkül, hogy új szűk keresztmetszetet hozna létre, a ROSC-módszertan 20., 23. és 24. cikkének, valamint 27. cikke (1) bekezdésének megfelelően.

98 Harmadszor, a fentiek fényében elemezni kell, hogy – amint arra a felperesek rámutattak – csak a kritikus hálózati elemeken (és következésképpen csak a rendszerösszekötőkön vagy az 5%-os vagy annál nagyobb villamosenergia-átviteli tényezővel rendelkező belső hálózati elemeken) végzett beavatkozó intézkedésekből eredő költségekre kell-e, hogy kiterjedjen a vitatott

költségmegosztási módszertan alkalmazási köre. E célból, amint az a fenti 84. pontban kifejtésre került, meg kell határozni, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangolt módon enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében.

99 E tekintetben elsősorban pusztán az a tény, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre kiterjed a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszetek által okozott költségekre, nem lehet ellentétes a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésével, mivel e rendelkezés kizárólag annak meghatározását vonja maga után, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangolt módon enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében.

100 Másodsorban, az átvitelirendszer-üzemeltető az egyes kritikus hálózati elemek kapacitásának legfeljebb 30%-át használhatja fel az ezen az elemen mutatkozó szűk keresztmetszetek enyhítésére, feltéve hogy – amint azt a 2019/943 rendelet 16. cikke (8) bekezdése első albekezdésének b) pontja előírja – az említett kapacitás 70%-a a 2019/943 rendelet 16. cikkének (1) és (8) bekezdése szerint továbbra is rendelkezésre áll az övezetközi kereskedelem számára.

101 Mindazonáltal az, hogy a szűk keresztmetszetek enyhíthetők a hálózati elemek egy alcsoportja kapacitása akár 30%-ának felhasználásával, nem jelenti azt, hogy kizárólag az elemek ezen alcsoportján végrehajtott beavatkozó intézkedések költségeit kellene megosztani.

102 Harmadsorban rá kell mutatni, hogy az egyes kritikus hálózati elemek kapacitása 70%-ának megfelelő minimális kapacitás garanciáját a leginkább hatásos módon a valamennyi 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemen aktivált beavatkozó intézkedések optimalizálása biztosítja. Ily módon a mindezen elemeken végzett beavatkozó intézkedések optimalizálása eléri a 2019/943 rendelet célkitűzéseit, többek között a 2019/943 rendelet 1. cikke a) pontjának megfelelően azt, hogy a piac jelzéseket adjon a hatékonyság és az ellátásbiztonság fokozásához.

103 Ez az optimalizálás hozzájárul a beavatkozó intézkedések költségeinek csökkentéséhez, ezáltal lehetővé téve az övezetközi kapacitás csökkentésének korlátozását, amint az a 2019/943 rendelet 16. cikkének (4) bekezdéséből kitűnik.

104 Negyedsorban, amennyiben a valamely átvitelirendszer-üzemeltető által a kritikus hálózati elemeknek nem minősülő belső elemeken aktivált beavatkozó intézkedések a kritikus hálózati elemeken jelentkező szűk keresztmetszetek enyhítéséhez szükséges optimális megoldásnak is részét képezik, az előbbi elemekkel kapcsolatos költségeket ugyanúgy fel kell osztani az átvitelirendszer-üzemeltetők között, mint az utóbbiakkal kapcsolatos költségeket. Következésképpen a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeknek a költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe való bevonásának mellőzése indokolatlan korlátozáshoz vezetne, többek között a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése fényében, amely megköveteli az övezetek közötti szűk keresztmetszet megszüntetése érdekében aktivált beavatkozó intézkedések valamennyi költségének megosztását, kivéve a két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló, a tűréshatárt nem meghaladó áramlásokkal kapcsolatos költségeket.

105 Ha a költségek megosztása a kritikus hálózati elemekre korlátozódna, az esetlegessé válna, mivel a szűk keresztmetszetek kezeléséhez kapcsolódó költségeket eltérő módon osztanák meg attól függően, hogy mely elemen aktiválják a beavatkozó intézkedést. Amint azt az ACER helyesen

megjegyzi, ez a különböző hálózati elemek, és így azon átvitelirendszer-üzemeltetők közötti hátrányos megkülönböztetéshez vezetne, amelyeknek ezek az elemek a tulajdonában állnak, amit a szóban forgó szabályozás nem ír elő.

106 Ennélfogva a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében leírt, belső ügyletekből eredő, a két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló áramlások, amelyek a kritikus hálózati elemeken csökkentik az övezetközi kapacitást, nem kezelhetők eltérően a költségek megosztása során akkor, ha ezek az áramlások nem kritikus hálózati elemeken haladnak át. Az elemek e két csoportján aktivált beavatkozó intézkedések a szűk keresztmetszetekkel kapcsolatos problémák megoldása érdekében optimalizálásra kerülnek.

107 Ötödsorban, a nem kritikus hálózati elemeken aktivált beavatkozó intézkedések olykor megszüntethetik a kritikus hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszeteket, amint azt az ACER a Törvényszék kérdéseire adott válaszában megjegyzi.

108 Következésképpen, mivel ezek a beavatkozó intézkedések hozzájárulhatnak a kritikus hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszetek megszüntetéséhez, költségeiket a „szennyező fizet” elvvel összhangban meg kell osztani. Ezzel szemben, ha ezek egy adott időpontban nem tudnak hozzájárulni a kritikus hálózati elemeken megfigyelt szűk keresztmetszet megszüntetéséhez, ez nem jelenti azt, hogy azok az elemek, amelyeken a beavatkozó intézkedéseket aktiválják, elveszítik az övezetközi kereskedelemmel fennálló kapcsolatukat. Egyrészt ugyanis a CROSA-folyamat keretében más szűk keresztmetszetekre és beavatkozó intézkedésekre tekintettel mégis ezeket a beavatkozó intézkedéseket választották ki annak érdekében, hogy regionális szinten megtalálják az optimális megoldást. Másrészt e szűk keresztmetszet, amennyiben azt határkeresztező áramlás, vagyis hurokáramlás okozza, határkeresztező vonatkozással bír.

109 Ráadásul, amint azt a 2019/943 rendelet (35) preambulumbekezdése kimondja, nyitott versenypiacon az átvitelirendszer-üzemeltetőknek megfelelő ellentételezést kell kapniuk az abból eredő költségekért, hogy a hálózatukon határkeresztező villamosenergia-áramlásokat fogadnak be, méghozzá azon átvitelirendszer-üzemeltetőktől, akiknek hálózatából a határkeresztező villamosenergia-áramlás ered, illetve akiknek hálózatában végződik.

110 Így a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése szerint a CROSA-folyamatba bevont valamennyi hálózati elemen végzett beavatkozó intézkedések potenciálisan relevánsak az övezetközi kereskedelem szempontjából, függetlenül ezen elemek villamosenergia-átviteli tényezőjétől, mivel az a CCM-módszertanok által használt fogalom, amely nem határozhatja meg a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése szerinti költségmegosztást.

111 Mindenesetre megjegyzendő, hogy ha az átvitelirendszer-üzemeltetők bizonyítják, hogy valamely, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű nem kritikus hálózati elem soha nem lehet hasznos a regionális biztonság biztosítása és a felosztott övezetközi kapacitás garantálása szempontjából, azt a ROSC-módszertan 5. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 7. cikke (3) bekezdése b) pontjának megfelelően kizárhatják a CROSA-folyamatból, következésképpen pedig a költségmegosztásból.

112 Hatodsorban, ami a 2015/1222 rendelet (12) preambulumbekezdését illeti, amely előírja a határokon átnyúló és a belső beavatkozó intézkedések összehangolását, hangsúlyozni kell, hogy a CROSA-folyamat keretében valamennyi beavatkozó intézkedés határkeresztező vonatkozással bír,

míg minden más beavatkozó intézkedés belső jellegű. Így a CROSA-folyamat biztosítja a belső beavatkozó intézkedésekkel való összehangolást, és biztosítja a „belső” hálózati elemek biztonságát is.

113 A CROSA-folyamat által összehangolt kezelés hiányában fennállna az üzembiztonság megsértésének veszélye, ami veszélyeztetné az övezetközi kereskedelmet. Hangsúlyozni kell ugyanis, hogy a hálózat működése az energiaellátás biztonságának elengedhetetlen feltétele, mivel a 2015/1222 rendelet (2) preambulumbekezdésének megfelelően a villamos energia csak a hálózaton keresztül juthat el az Unió polgáraihoz.

114 Ezért „övezetek közötti” szűk keresztmetszet az összes olyan szűk keresztmetszet, amelyet jelenleg a CORE-régióban a CROSA-folyamat keretében összehangolt módon kezelnek. Következésképpen az ilyen összehangolt kezelés költségeire alkalmazni kell a „szennyező fizet” elvet.

115 Hangsúlyozni kell, hogy az összehangolás és a költségmegosztás nem függ attól, hogy egy adott időpontban valamely hálózati elemen van-e konkrét kereskedés vagy megosztott áramlás, mivel a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű valamennyi – kritikus és nem kritikus – hálózati elemen aktivált beavatkozó intézkedés potenciálisan hozzájárul az övezetközi kereskedelem elősegítéséhez, míg a kereskedelem elősegítéséhez való konkrét hozzájárulásuk többek között a hálózati topológiától, a piaci feltételektől, valamint az egyedi termelői és felhasználói menetrendektől függően eltérően alakulhat. Következésképpen a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeket nem lehet eleve kizárni a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köréből.

116 Hetedsorban, amint az a megtámadott határozat 167. pontjából kitűnik, és anélkül, hogy azt a felek vitatnák, a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeket határkeresztező vonatkozású elemeknek tekintették, amennyiben ezeken az elemeken villamosenergia-kereskedés hiányában nem kerülne sor strukturális szűk keresztmetszetekre. Ezenkívül, amint az az említett pontból kitűnik, a ROSC-módszertanhoz kapcsolódó magyarázó feljegyzésben a CORE-régió összes átvitelirendszer-üzemeltetője úgy ítélte meg, hogy ezek az elemek a leginkább relevánsak a CROSA-folyamat szempontjából.

117 E tekintetben a ROSC-módszertanhoz kapcsolódó magyarázó feljegyzés 8. oldalából – amellyel kapcsolatban a feleknek mindemellett a tárgyaláson lehetőségük volt kifejteni álláspontjukat – kitűnik, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők úgy vélték, hogy a CROSA-folyamat szempontjából leginkább releváns hálózati elemek a 220 kV és 380 kV feszültségszintű hálózati elemek, „mivel ezeket az elemeket az európai energiarendszerben az ajánlattételi övezetek közötti villamosenergia-kereskedés elősegítésére használják fel”.

118 A ROSC-módszertanhoz kapcsolódó magyarázó feljegyzésben az átvitelirendszer-üzemeltetők kifejtették, hogy a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemek az európai energiarendszerben elősegítik az ajánlattételi övezetek közötti villamosenergia-kereskedést. Az átvitelirendszer-üzemeltetők azonban nem határozták meg, hogy mely elemeket kell figyelembe venni a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása során.

119 Egyébiránt a 220 kV feszültségszintet a CORE-régióban a hálózat nagymértékben hurkolt jellege miatt választották ki, noha a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése nem akadályozza más megoldások választását, amint azt a tárgyaláson egyértelművé tették.

120 Ezenkívül a felek között nem vitatott, hogy ebben az összefüggésben a költségek megosztása szükséges az európai szintű integrált villamosenergia-piac megvalósításához.

121 *A fortiori*, a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre nincs földrajzilag meghatározva, és nem korlátozható kizárólag a két ajánlattételi övezet közötti határon található hálózati elemekre, vagy akár a tagállamok hálózatait összekapcsoló rendszerösszekötőkre. Ezzel szemben, amint az a fenti 84. pontban megállapításra került, a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése megköveteli annak azonosítását, hogy mely szűk keresztmetszeteket kell összehangolt módon enyhíteni az övezetközi kereskedelem biztosítása érdekében.

122 A fentiekre tekintettel a felperesek tévesen állítják, hogy a megtámadott határozat ellentétes a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésével, mivel csak a kritikus hálózati elemeket kellene bevonni a költségmegosztásba.

123 A CORE-régióban a 33/2020 határozattal megállapított és a megtámadott határozattal megerősített ROSC-módszertannak megfelelően aktivált beavatkozó intézkedések által enyhített valamennyi szűk keresztmetszet a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében említett „övezet[ek] közötti […] szűk keresztmetszet[nek]” felel meg.

124 Azt is meg kell állapítani, hogy a CORE-régióban a 33/2020 határozattal meghatározott ROSC-módszertannak megfelelően aktivált valamennyi beavatkozó intézkedés a 2015/1222 rendelet 74. cikke (4) bekezdésének b) pontjával összhangban hozzájárul az övezetközi kapacitás garantálásához.

125 Következésképpen a megtámadott határozat nem tekinthető ellentétesnek a 2015/1222 rendeletnek a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésével összhangban értelmezett 74. cikkével sem. A fellebbezési tanács tehát helyesen utasította el a vitatott költségmegosztási módszertan ellen benyújtott fellebbezést.

126 A felperesek által a megtámadott határozattal szemben felhozott érvek nem kérdőjelezhetik meg ezt a következtetést.

127 Először is igaz, hogy – amint azt a felperesek állítják – az átvitelirendszer-üzemeltetők jogilag kötelesek biztosítani az üzembiztonságot, függetlenül a költségek esetleges megosztásától. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a valamennyi, 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű elemen bekövetkező szűk keresztmetszetek kezelése szükségképpen magában foglalja az összes átvitelirendszer-üzemeltető közötti koordinációt, valamint azt, hogy az ezzel kapcsolatos költségeket megosszák közöttük annak érdekében, hogy az övezetközi kereskedelem biztosításához szükséges valamennyi beavatkozásuk tekintetében ellentételezésben részesüljenek.

128 Másodszor, ami a felperesek azon érvét illeti, amely szerint a valamely nem kritikus hálózati elemen fennálló szűk keresztmetszet „tisztán belső” szűk keresztmetszet, amelynek költségeit nem lehet a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése alapján megosztani, hangsúlyozni kell, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazásával összefüggésben az egyetlen olyan eset, amikor a nem kritikus hálózati elemekhez kapcsolódó költségeket e rendelkezésnek megfelelően megosztják, az az eset, amikor az ezen elemeken bekövetkező szűk keresztmetszetet a fenti 61. pontban leírt olyan hurokáramlások okozzák, amelyek meghaladják a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében említett tűréshatárt.

129 A vitatott költségmegosztási módszertan (6) preambulumbekezdése szerint a tűréshatárt meghaladó hurokáramlások jelentik a szűk keresztmetszetekhez hozzájáruló, a költségmegosztás tárgyát képező fő tényezőt. Ez abból a megállapításból következik, amely szerint a belső áramlások által okozott szűk keresztmetszetet a szűk keresztmetszetű hálózati elem tulajdonosa viseli, míg – amint az a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből kitűnik – a belső ügyletekből eredő, két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló áramlások okozta költségeket arányosan kell megosztani az átvitelirendszer-üzemeltetők között.

130 Márpedig a hurokáramlás a 2019/943 rendelet 2. cikkének 3. pontja értelmében vett „határkeresztező áramlás”, vagyis „a villamos energia olyan fizikai áramlása egy tagállam átviteli hálózatán, amely a tagállam határain túli energiatermelők, -felhasználók vagy mindkettő tevékenységének a tagállam átviteli hálózatára gyakorolt hatásának eredményeként jön létre”, és amely nem korlátozódik a kritikus hálózati elemekre.

131 Következésképpen a valamely határkeresztező áramlás, például hurokáramlás által okozott szűk keresztmetszet nem minősíthető „tisztán belső” szűk keresztmetszetnek, amely ki lenne zárva a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének hatálya alól.

132 Ezenfelül, ha a valamely nem kritikus hálózati elemen bekövetkező szűk keresztmetszetet kizárólag belső áramlások okozzák, az e szűk keresztmetszet kezelésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeit a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése b) pontja v. alpontjának megfelelően minden esetben az említett hálózati elem tulajdonosa viseli. Így a felperesek állításával ellentétben a „szennyező fizet” elv továbbra is kivételt képez a szabály alól, mivel ez az elv *de facto* csak a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásokra vonatkozik, míg más áramlásokra, így például a tűréshatárt meg nem haladó hurokáramlásokra és a belső áramlásokra a „tulajdonos fizet” elve alkalmazandó.

133 Ezenkívül az olyan szűk keresztmetszet, amely nem minősül a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése értelmében „övezetek közötti” szűk keresztmetszetnek, az a szűk keresztmetszet, amely azokon a hálózati elemeken jelenik meg, amelyek a regionális üzembiztonsági koordinációból ki vannak zárva akár azért, mert az átvitelirendszer-üzemeltetők így döntöttek, akár azért, mert olyan elemekről, nevezetesen a 220 kV-nál alacsonyabb feszültségszintű hálózati elemekről van szó, amelyek eleve ki vannak zárva a beavatkozó intézkedések összehangolásából.

134 Harmadszor rá kell mutatni, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt azon szabály alóli egyetlen kivételt, amely szerint a belső ügyletekből eredő, két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló áramlásokra vonatkozó beavatkozó intézkedésekhez kapcsolódó költségeket meg kell osztani, a tűréshatárt meg nem haladó azon említett áramlásokra vonatkozó kivétel képezi, amelyek esetében a költségeket a szűk keresztmetszetű hálózati elem tulajdonosának kell viselnie.

135 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek állításával ellentétben a jogalkotó nem kívánta kizárni a hálózati elemek egy csoportját a költségmegosztásból, mivel a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírta az övezetek közötti szűk keresztmetszetek összehangolt módon történő enyhítéséből eredő költségek megosztását.

136 Ehhez hasonlóan az a tény, hogy a 2017/1485 rendelet 76. cikke (1) bekezdése b) pontjának v. alpontja előirányozza az említett rendelet 22. cikkében említett különböző beavatkozó intézkedésekhez kapcsolódó költségek megosztására vonatkozó más módszertanok elfogadásának

lehetőségét, amelyek adott esetben kiegészítik a 2015/1222 rendelet 74. cikke alapján kidolgozott közös módszertant, nem releváns a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének értelmezése szempontjából, amely ráadásul magasabb szintű norma.

137 Negyedszer el kell utasítani a felperesek azon érvét, amely szerint a vitatott költségmegosztási módszertannak a megtámadott határozatban megerősített alkalmazási köre ellentétes az EUMSZ 291. cikkel, vagy nem rendelkezik jogalappal, mivel az ACER kiterjesztette a jogszabályban előírt alkalmazási kört.

138 Közelebbről, a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemekre vonatkozó összehangolt beavatkozó intézkedések lehetővé teszik az övezetközi kereskedelmet, segítik az övezetközi kapacitás korlátozásának megelőzését, és garantálják az említett kapacitást, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének megfelelően.

139 Hasonlóképpen, és tekintettel arra, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási köre megfelel a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének, nem róható fel az ACER-nek, hogy annak alkalmazási körét a „szennyező fizet” elvre támaszkodva kiterjesztette a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésén túlra.

140 Ötödször, nem lehet helyt adni a Németországi Szövetségi Köztársaság által a tárgyaláson felhozott, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének jogalkotási keletkezéstörténetére alapított azon érvnek sem, amely szerint a jogalkotó ki kívánta zárni az átvitelirendszer-üzemeltetők közötti megosztásból az övezeteken belül található elemeken végrehajtott beavatkozó intézkedésekből eredő költségeket, amikor e rendelkezés megszövegezése során megtagadta, hogy annak szövegét akként módosítsa, hogy „a két ajánlattételi övezet közötti megfigyelt szűk keresztmetszet” szövegrészt „az ajánlattételi övezetek között és az övezeteken belül megfigyelt szűk keresztmetszet” szövegre cseréli.

141 E tekintetben, függetlenül attól, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság támaszkodhat-e a háromoldalú jogalkotási egyeztetésre vonatkozó dokumentumokra a jogalkotó 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének elfogadása során fennálló akaratának bizonyítása érdekében, elegendő megállapítani, hogy a valamely övezeten belüli szűk keresztmetszetek kifejezett szerepeltetésének esetleges megtagadása nem meghatározó azon kérdés szempontjából, hogy mely elemeket kell figyelembe venni a „két […] övezet közötti” szűk keresztmetszetekhez való hozzájárulások értékelése során.

142 Amint az a fenti 81–84. és 135. pontból kitűnik, a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése nem határozza meg azokat a hálózati elemeket, amelyekre az övezetek közötti szűk keresztmetszetek enyhítésére irányuló beavatkozó intézkedések költségeit el kell osztani, ami nem jelenti azt, hogy a jogalkotó a hálózati elemek egy csoportját ki kívánta volna zárni a költségek megosztásából.

143 Következésképpen el kell utasítani a felperesek azon érveit, amelyek szerint a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése és a 2015/1222 rendelet 74. cikke alapján a vitatott költségmegosztási módszertanból ki kellene zárni azokat a belső hálózati elemeket, amelyek nem „kritikusak”.

– *A nem kritikus hálózati elemeknek a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe való bevonásából eredő ösztönzőkről*

144 Ami a felperesek azon, állítólagosan téves ösztönzőkre vonatkozó érvét illeti, amelyeket a 220 kV vagy annál nagyobb feszültségszintű hálózati elemeknek a vitatott költségmegosztási módszertan alkalmazási körébe való bevonása eredményez, emlékeztetni kell arra, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése arra vonatkozó kötelezettséget ír elő az átvitelirendszer-üzemeltetők számára, hogy viseljék a belső ügyletekből eredő, két ajánlattételi övezet között megfigyelt szűk keresztmetszethez hozzájáruló és a tűréshatárt nem meghaladó áramlásokkal kapcsolatos beavatkozó intézkedések költségeit. Ez arra ösztönzi az átvitelirendszer-üzemeltetőket, hogy fejlesszék hálózatukat annak érdekében, hogy lehetővé tegyék az ilyen áramlások továbbítását abban az esetben, ha azok nem haladják meg a – hurokáramlások adott ajánlattételi övezetben strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének megfelelő – tűréshatárt.

145 Ezzel szemben a releváns jogi háttér nem írja elő az átvitelirendszer-üzemeltetők számára azt a kötelezettséget, hogy hálózataikat a fenti 144. pontban említett tűréshatár feletti hurokáramlások továbbítása érdekében fejlesszék. Ezek az áramlások ugyanis jellegüknél fogva előre nem látottak és előre nem láthatóak, és az ezen áramlásokat fogadó átvitelirendszer-üzemeltetőnek nincs befolyása azokra.

146 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy – amint az a 2019/943 rendelet (27) preambulumbekezdésében szerepel – a hurokáramlások és a belső szűk keresztmetszetek által az övezetközi kereskedelemre gyakorolt hatások csökkentése az európai jogalkotó által e normatív keret kialakítása során követett fő célkitűzések közé tartozik.

147 Hasonlóképpen, az energiaügyi jogalkotási csomag kidolgozásával összefüggésben készített, 2016. november 30-i bizottsági hatásvizsgálat (SWD(2016) 410) 59. oldalából kitűnik, hogy a hurokáramlások csökkenthetik az övezetközi kapacitást, és a piacon kívüli költséges teher-újraelosztáshoz, valamint jelentős ártorzulásokhoz és a szomszédos övezetekben beruházási jelzésekhez vezethetnek. Ez a jólét jelentős csökkenéséhez vezet.

148 Ráadásul a nem kritikus hálózati elemek kizárása ahhoz vezetne, hogy a hurokáramlásokat kibocsátó átvitelirendszer-üzemeltetőt nem ösztönöznék arra, hogy kellő mértékben fektessen be a hálózatába, mivel nem viselné az általa okozott szűk keresztmetszetek megszüntetéséhez szükséges beavatkozó intézkedések teljes költségét. Kizárólag ez az átvitelirendszer-üzemeltető, amely ismeri a hálózatát és felelős azért, hozhat ugyanis más – az övezet újbóli felosztásához vagy a hálózatába történő beruházásokhoz hasonló – szükséges intézkedéseket. Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a 2019/943 rendelet 35. cikkének (5) bekezdése szerint az egyes átvitelirendszer-üzemeltetők felelősek hálózatukért, következésképpen annak belső problémái nem terhelhetik a szomszédos átvitelirendszer-üzemeltetőket.

149 Ezenkívül, ha mindkét felelős szomszédos átvitelirendszer-üzemeltetőt arra ösztönöznék, hogy befektessen a saját hálózatába, akár a hurokáramlások továbbítása, akár azok csökkentése érdekében, ez a két átvitelirendszer-üzemeltető közötti koordináció hiányában túlzott mértékű beruházásokhoz és erőforrások nem megfelelő elosztásához vezetne, amint arra az ACER az ellenkérelmének 110–115. pontjában helyesen hivatkozott.

150 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell jegyezni, hogy a felperesek lényegében azt kérik, hogy mentesítsék őket az általuk a többi átvitelirendszer-üzemeltető számára az utóbbiak hálózatainak nem kritikus elemein a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásaikkal okozott költségek alól, még ha az ezen elemeken végzett beavatkozó intézkedések hozzájárulnak is az övezetközi kereskedelem biztosításához.

151 Az ilyen megközelítés ezenkívül ellentétes lenne az energiapolitikai szolidaritás Bíróság által értelmezett elvével.

152 Az energiapolitikai szolidaritás elve az Unió és a tagállamok számára egyaránt magában foglal jogokat és kötelezettségeket, és az Uniót szolidaritási kötelezettség terheli a tagállamok felé, a tagállamokat pedig szolidaritási kötelezettség terheli egymás között, valamint az Unió közös érdeke és az általa folytatott politikák irányába (2021. július 15-i Németország kontra Lengyelország ítélet, C-848/19 P, EU:C:2021:598, 49. pont).

153 E körülmények között ellentétes lenne az energiapolitikai szolidaritás elvével, ha lehetővé tennék a más ajánlattételi övezeteken áthaladó hurokáramlásokat kibocsátó átvitelirendszer-üzemeltetők számára, hogy kivonják magukat a közös érdekből annak érdekében aktivált beavatkozó intézkedések költségei alól, hogy optimalizálják az övezetközi kapacitást, ugyanakkor a lehető leghatékonyabban biztosítva a hálózat biztonságát, ami az összes átvitelirendszer-üzemeltető, valamint következésképpen a villamosenergia-fogyasztók számára is előnyös.

154 A fenti értékelésekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

A második, az áramláslebontásra vonatkozó jogalapról

155 Második jogalapjukkal a felperesek arra hivatkoznak, hogy a vitatott költségmegosztási módszertanban alkalmazott és a megtámadott határozatban megerősített áramláslebontási módszer jogellenes.

156 A második jogalap két részre oszlik.

157 Az első részben a felperesek azt állítják, hogy az áramláslebontási módszer, tudniillik az áramlásszínezési módszer (a továbbiakban: PFC-módszer) nem megfelelő módszer, következésképpen az alkalmazása téves eredményekhez vezet.

158 A második részben a felperesek különösen az egyenáram átvitelével kapcsolatos hálózati elemek kezelését kifogásolják.

A PFC-módszer nem megfelelő voltára vonatkozó első részről

159 A második jogalap első részében a felperesek azt állítják, hogy a PFC-módszer nem megfelelő áramláslebontási módszer, mivel téves eredményeket ad.

160 E tekintetben a felperesek számos kifogást fogalmaznak meg, amelyek négy csoportba sorolhatók.

161 A kifogások első csoportjával a felperesek azt állítják, hogy a PFC-módszer kialakítása miatt nem alkalmas az áramlások helyes lebontására.

162 A kifogások második csoportjával a felperesek azt róják fel a fellebbezési tanácsnak, hogy ténylegesen nem vizsgálta meg az általuk a 30/2020 határozattal szemben felhozott érveket.

163 A kifogások harmadik csoportjával a felperesek arra hivatkoznak, hogy a PFC-módszer több tekintetben is irreális eredményekhez vezet.

164 A kifogások negyedik csoportjával a felperesek azt állítják, hogy a PFC-módszer kialakítása miatt nem felel meg az előírt jogi kritériumoknak.

165 Az ACER vitatja a felperesek érveit.

– *Előzetes észrevételek*

166 Az áramláslebontás szükséges lépés a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása során.

167 Az áramláslebontás jelentősége abból ered, hogy az a költségek későbbi megosztásához szükséges bemeneti adatokat szolgáltat. Így, ha az áramláslebontást tévesen végzik el, az szükségképpen befolyásolja a költségmegosztás eredményeit.

168 Az áramláslebontás célja a hálózati elemek szűk keresztmetszeteit okozó áramlások típusainak azonosítása.

169 A 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének megfelelően meg kell ugyanis határozni azokat az áramlásokat, amelyek hozzájárulnak az ajánlattételi övezetek közötti szűk keresztmetszethez.

170 A különböző áramlások – például belső áramlások vagy hurokáramlások –, amelyeket a költségmegosztás céljából azonosítani kell, az – egyedül mérhető – teljes fizikai áramlás alapján kiszámított „összetevők” különböző forrásait és rendeltetési helyeit testesítik meg.

171 Így az áramláslebontás olyan folyamat, amely egyrészt a teljes áramlás összetevőkre osztásából, másrészt pedig ezen összetevők arányának kiszámításából áll.

172 A vitatott költségmegosztási módszertan az áramláslebontás szempontjából a PFC-módszeren alapul. Amint az a költségmegosztási módszertanra vonatkozó 2019. március 27-i javaslatot kísérő, 2019. február 22-i magyarázó dokumentumból kitűnik, ezt a módszert azzal a fő céllal dolgozták ki, hogy fennmaradjon az övezeteken alapuló európai piaci modellel való összhang, és egyidejűleg lehetővé váljon a villamosenergia-áramlások teljes felosztása a villamosenergia-rendszer minden egyes hálózati eleme tekintetében.

173 A felperesek ebben az összefüggésben fogalmaznak meg különböző kifogásokat a megtámadott határozattal szemben, amennyiben az elutasította a fellebbezési tanács előtt felhozott érveiket.

– *A megtámadott határozat indokolásáról*

174 Második jogalapjuk első részével a felperesek a PFC-módszert a váltóáram átvitelére szolgáló hálózati elemeket illetően kifogásolják.

175 A megtámadott határozattal szemben megfogalmazott kifogások körében a felperesek többek között azt állítják, hogy a fellebbezési tanács nem végezte el az áramláslebontáshoz használt PFC-módszerrel szemben felhozott érveik tényleges vizsgálatát.

176 Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az ACER határozatában szereplő összetett műszaki és gazdasági értékeléseket illetően a fellebbezési tanács nem szorítkozhat a nyilvánvaló értékelési hiba vizsgálatára, hanem a tagjainak ismereteire támaszkodva meg kell vizsgálnia, hogy az előtte előadott érvek alkalmasak-e annak bizonyítására, hogy az ezen határozat alapjául szolgáló megfontolások tévesek (lásd ebben az értelemben: 2020. november 18-i Aquind kontra ACER ítélet, T-735/18, EU:T:2020:542, 69. pont).

177 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács összetétele megfelel az ACER határozatai teljes körű felülvizsgálatához elengedhetetlen követelményeknek. Ha a tagjainak előzetes tapasztalattal rendelkezniük kell az energiaágazatban, az azért van, mert rendelkeznek vagy rendelkezniük kell a fellebbezések alapos elbírálásához szükséges szakismerettel. Az uniós jogalkotó ugyanis az ACER fellebbezési tanácsának az ahhoz szükséges szakértelmet kívánta biztosítani, hogy e tanács maga tudja elvégezni az energiához kapcsolódó, összetett, műszaki és gazdasági jellegű ténybeli elemekre vonatkozó értékeléseket (2023. március 9-i ACER kontra Aquind ítélet, C-46/21 P, EU:C:2023:182, 63. és 64. pont).

178 Mindazonáltal azon kérdés vizsgálata, hogy a fellebbezési tanács a jelen ügyben a fenti 176. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a megkövetelt intenzitással végezte-e el a felülvizsgálatot, azt feltételezi, hogy a Törvényszék különösen a megtámadott határozatban adott indokolásra tekintettel el tudja végezni ezt a vizsgálatot. Ebben az összefüggésben a Törvényszéknek hivatalból figyelembe kell vennie a megtámadott határozat indokolásának hiányára alapított jogalapot a megtámadott határozatnak az áramláslebontáshoz használt PFC-módszerre vonatkozó részét illetően.

179 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az indokolás hiánya vagy elégtelensége az EUMSZ 263. cikk értelmében vett lényeges eljárási szabályok megsértését jelenti, és olyan imperatív jogalapot képez, amelyet az uniós bíróság hivatalból figyelembe vehet, sőt köteles figyelembe venni (lásd: 2023. március 9-i Les Mousquetaires és ITM Entreprises kontra Bizottság ítélet, C-682/20 P, EU:C:2023:170, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

180 A fentiekre tekintettel a Törvényszék a 2023. május 5-i pervezető intézkedés keretében kifejezetten felhívta a feleket, hogy foglaljanak állást „a megtámadott határozat azon része indokolásának elégséges jellegéről, amely a felperesek PFC-módszerrel kapcsolatos kifogásainak vizsgálatára vonatkozik”.

181 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség terjedelme az adott jogi aktus jellegétől, valamint elfogadásának körülményeitől függ. Az indokolásnak világosan és egyértelműen kell tartalmaznia a jogi aktust meghozó intézmény érvelését oly módon, hogy lehetővé tegye egyrészt az érdekeltek számára jogaik védelme és a döntés megalapozottságának megítélhetősége érdekében a meghozott intézkedés indokainak megismerését, másrészt az uniós bíróság számára a jogszerűség felülvizsgálatára vonatkozó hatásköre gyakorlását. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt a kérdést, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem annak összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok

összességére való tekintettel is (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. pont; 2011. november 30-i Sniace kontra Bizottság ítélet, T-238/09, nem tették közzé, EU:T:2011:705, 37. pont).

182 A jogi aktus kibocsátója különösen nem köteles állást foglalni az érdekelt felek által elé terjesztett minden érvet illetően. Elegendő, ha a határozat rendszere szempontjából alapvető fontosságú tényeket és jogi megfontolásokat ismerteti (lásd: 2008. július 1-jei Chronopost és La Poste kontra UFEX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

183 Hasonlóképpen, azt, hogy valamely indokolás megfelelő-e, azon érdekre tekintettel kell vizsgálni, hogy a jogi aktus címzettjei magyarázathoz jussanak. Következésképpen valamely sérelmet okozó aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben hozzák meg, amely lehetővé teszi számára a vele szemben hozott intézkedés terjedelmének megértését (lásd ebben az értelemben: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

184 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az indokolási kötelezettség olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. Valamely határozat indokolása ugyanis azon indokok egyértelmű kifejezéséből áll, amelyeken e határozat alapszik. Ha ezen indokok hibában szenvednek, az a határozat érdemi jogszerűségét érinti, de annak indokolását nem, amely megfelelő lehet annak ellenére, hogy hibás indokokat fejt ki. Ebből az következik, hogy a vitatott jogi aktus megalapozottságának a vitatását célzó kifogások és érvek az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalap keretében nem relevánsak (lásd ebben az értelemben: 2022. március 10-o Bizottság kontra Freistaat Bayern és társai ítélet, C-167/19 P és C-171/19 P, EU:C:2022:176, 77. pont; 2020. május 13-i Koenig & Bauer kontra EUIPO [we're on it] ítélet, T-156/19, nem tették közzé, EU:T:2020:200, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

185 Mivel a jelen ügyben a fellebbezési tanácsnak a fenti 176. és 177. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően el kellett végeznie a 30/2020 határozat teljes körű vizsgálatát, ideértve az abban foglalt, az energiához kapcsolódó összetett műszaki és gazdasági jellegű ténybeli elemekre vonatkozó értékeléseket is, anélkül hogy a nyilvánvaló értékelési hiba vizsgálatára szorítkozhatott volna, a fellebbezési tanács által szolgáltatott indokolásnak lehetővé kellett tennie egyrészt a megtámadott határozat címzettje számára a jogainak védelmét és a döntés megalapozottságának megítélését, másrészt pedig az uniós bíróság számára felülvizsgálati jogkörének gyakorlását.

186 Megfelelő indokolás hiányában ugyanis a felperesek, valamint a Törvényszék számára lehetetlen lenne megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács ténylegesen elvégezte-e az előtte felhozott érveknek a fenti 176. és 177. pontban felidézett követelményeknek megfelelő vizsgálatát.

187 E megfontolások fényében kell megvizsgálni a Törvényszék által hivatalból figyelembe vett, a megtámadott határozatnak az áramláslebontáshoz használt PFC-módszerrel kapcsolatos indokolására vonatkozó jogalapot.

188 A fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezésükben a felperesek részletesen kifejtették a 30/2020 határozattal szembeni kifogásaikat. Azzal érveltek, hogy a PFC-módszer több kialakítási hibát is tartalmaz, valamint arra, hogy ennek következtében az téves eredményekhez vezetett.

189 A felperesek különösen annyiban kifogásolták a PFC-módszert, amennyiben az nem a fizikai valóságot veszi figyelembe. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a szabályozási keret szerint a fizikai valósághoz hű megközelítést kell alkalmazni. Ugyanis csak fizikai villamosenergia-áramlás eredményezhet szűk keresztmetszetet, és a költségmegosztási módszertan ennélfogva csak a szűk keresztmetszetekhez ténylegesen hozzájáruló áramlásokra oszthatja fel a beavatkozó intézkedések által okozott költségeket. Márpedig a felperesek arra hivatkoznak, hogy „Kirchhoff legkisebb ellenállásra vonatkozó törvénye” miatt a villamos energia cseréjére a termelési és a fogyasztási pont közötti lehető legrövidebb összeköttetésen kerül sor, az ajánlattételi övezetek határaitól és a megállapodás szerinti villamosenergia-cserétől függetlenül. A PFC-módszer azonban figyelmen kívül hagyja ezt a tudományos tényt, és a különböző övezetekben található termelési és fogyasztási pont közötti villamosenergia-csere csak akkor megengedett, ha – a teljes összevont, megállapodás szerinti határokon átnyúló forgalom figyelembevételével – az ajánlattételi övezet, ahol a termelési pont található, nettó pozitív pozícióval rendelkezik, és – a teljes összevont, megállapodás szerinti határokon átnyúló forgalom figyelembevételével – az ajánlattételi övezet, ahol a fogyasztási pont található, nettó negatív pozícióval rendelkezik. Következésképpen a PFC-módszer határkeresztező áramlás megengedése helyett az érintett ajánlattételi övezetek nettó pozíciója alapján azonosít belső áramlásokat és hurokáramlásokat. Ennélfogva a PFC-módszer, mivel elvonatkoztat a „természeti törvényektől”, hajlik arra, hogy olyan hurokáramlásokat azonosítson, amelyek valójában nem léteznek. Végül a PFC-módszert nem igazolják az uniós villamosenergia-piac övezeti konfigurációjához kapcsolódó megfontolások sem.

190 A megtámadott határozat tartalomjegyzéke szerint a felperesek által a fellebbezési tanács előtt felvetett, áramláslebontással kapcsolatos kérdéseket a „harmadik összevont jogalap” keretében, a megtámadott határozat 407–587. pontjában (61–87. oldal) tárgyalják. E „harmadik összevont jogalap” keretében a megtámadott határozat 407–551. pontja (61–81. oldal) a jelen jogalap első részének tárgyát képező, váltóáramot továbbító hálózati elemekkel foglalkozik, míg a megtámadott határozat 552–587. pontja (82–87. oldal) a jelen jogalap második részének tárgyát képező, egyenáramot továbbító hálózati elemekre vonatkozik.

191 Ezzel szemben a megtámadott határozat 588–631. pontja e határozat tartalomjegyzékének megfelelően a „negyedik összevont jogalappal” foglalkozik, amely az importáló ajánlattételi övezetekből származó hurokáramlások és belső áramlások túlbecslésére vonatkozik, és amelyre – amint az a megtámadott határozat releváns pontjaiból kitűnik – nem a jelen ügy felperesei, hanem a Polskie sieci elektroenergetyczne kontra ACER ügy (T-484/21) felperese hivatkozott. E körülmények között az indokolási kötelezettség tiszteletben tartásának vizsgálata céljából nem kell figyelembe venni a megtámadott határozat 588–631. pontját, kivéve ha e pontok a megtámadott határozat 407–551. pontjára hivatkoznak.

192 Márpedig meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 407–551. pontjában kifejtett érvelés – hosszúsága ellenére – nem tartalmaz a fenti 181–183. pontban felidézett követelményeknek megfelelő indokolást.

193 Először is az a tény, hogy a „harmadik összevont jogalap” vizsgálatát a megtámadott határozatban körülbelül 150 pontban végezték el, önmagában nem bizonyítja a felperesek által a fellebbezési tanács előtt előadott érvek alapos és részletes vizsgálatát. A megtámadott határozat e részének

hosszúsága ugyanis nagyrészt a megszövegezése módjának tudható be, amely abban áll, hogy ugyanazt a tárgykört a különböző hivatkozott jogi rendelkezésekre vagy ténybeli elemekre tekintettel többször is vizsgálják, ami számos hivatkozással és ismétlődéssel jár.

194 Másodszor meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a fellebbezési tanács általában véve több alkalommal is általános jellegű állítások megfogalmazására szorítkozott anélkül, hogy ténylegesen válaszolt volna a felperesek érveire, majd ezt követően a vizsgálat további részében ugyanezen állításokra támaszkodott. Így a fellebbezési tanács részletes érvelés látszatát kelti, anélkül azonban, hogy valóban választ adna a felperesek érveire.

195 Harmadszor, ami konkrétan a felperesek arra alapított kifogását illeti, hogy a PFC-módszer nem veszi figyelembe a természeti törvényeket, és így a valóságban nem létező hurokáramlások azonosításához vezet, a fellebbezési tanács érvelésének középpontját – amint azt az ACER a Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszában megerősítette – a megtámadott határozat 421–461. pontja ismerteti.

196 Meg kell azonban állapítani, hogy a megtámadott határozat 421–432. pontja (65. és 66. oldal), amely a 3.2. „Áramláslebontás a [vitatott költségmegosztási] módszertanban” alcím alatt szerepel, a felperesek kifogásaira való válaszadást illetően a 424. pontban (65. oldal) szereplő azon megállapításra korlátozódik, amely szerint „több áramláslebontási módszer is létezik”.

197 A megtámadott határozatnak a 3.3 „A PFC-módszer figyelmen kívül hagyja az elektromos távolságot, fiktív áramlásokat hoz létre, és ennélfogva akadályozza a költségek észszerű megosztását” alcím alatt található 433–451. pontja (66–69. oldal), a felperesek kifogásaira való válaszadást illetően néhány általános és elvont állításra szorítkozik, anélkül hogy ténylegesen válaszolna a felperesek érveire.

198 A megtámadott határozat 437. pontjában (67. oldal) csupán az szerepel, hogy „a 3.1. és a 3.2. rész azt mutatja, hogy műszaki szempontból […] több érvényes áramláslebontási módszer létezik egymás mellett”.

199 Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozatban „a 3.1. és a 3.2. rész” vizsgálatának keretében csupán azt állapították meg, hogy több áramláslebontási módszer létezik. Ezzel szemben a fellebbezési tanács semmilyen következtetést nem vont le e különböző módszerek „érvényességét” illetően.

200 A megtámadott határozat 439. pontjából (67. oldal) az következik, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a termelésváltoztatási tényezők alkalmazása nem teszi fiktívvé a PFC-módszert vagy annak egyes részeit. Hozzáteszik, hogy a termelésváltoztatási tényezők alkalmazása a kapacitásszámítási módszerek egyik jellemzője.

201 Mindazonáltal egyrészt rá kell mutatni, hogy a felperesek egy, a fellebbezési tanács előtt felhozott másik kifogás keretében azt állították, hogy a termelésváltoztatási tényezők – éppen amiatt, hogy a kapacitásszámítás céljára kerültek kialakításra – nem alkalmasak az áramláslebontás összefüggésében történő használatra. Másrészt a termelésváltoztatási tényezők használatára való hivatkozás nem ad választ a felperesek azon érveire, amelyek szerint a PFC-módszer kialakítási hibát tartalmaz, mivel eleve nem veszi figyelembe az elektromos távolságot.

202 A megtámadott határozat 447. pontjában (68. oldal) a fellebbezési tanács arra a következtetésre jut, hogy „nem úgy ítéli meg, hogy a PFC-módszer fiktív áramlásokon alapul”.

203 Az előző pontok azonban nem teszik lehetővé azon okok megértését, amelyek miatt a fellebbezési tanács elutasította a felperesek azon kifogását, amely szerint a PFC-módszer a valóságban nem létező hurokáramlások azonosításához vezet.

204 A megtámadott határozat 451. pontjában (69. oldal) a fellebbezési tanács arra a következtetésre jut, hogy „a [Full Line Decomposition (FLD)] módszer nem megfelelő áramláslebontási módszer”.

205 Mindazonáltal, amennyiben a PFC-módszerről van szó, a fellebbezési tanács azon érvelése, amely az FLD-módszernek a piac ajánlattételi övezetekre történő felosztásával való esetleges összeegyeztethetetlenségén alapul, nem ad választ a PFC-módszert kifogásoló felperesek érvére.

206 Még ha el is fogadnánk, hogy az FLD-módszerre vonatkozó érvelést úgy kell értelmezni, mint a felperesek által a PFC-módszerrel szemben megfogalmazott kifogásokra adott hallgatólagos választ, ebből az érvelésből nem tűnik ki, hogy a fellebbezési tanács mely okokból utasította el a felperesek által előtte felhozott kifogásokat.

207 A megtámadott határozat 449. pontjában (68. oldal) ugyanis az szerepel, hogy „az elektromos távolság […] csak egy nodális piaci modellben alkalmazható teljes mértékben”, és hogy „[m]indazonáltal, ha egy nodális piaci modell lenne az alkalmazandó modell, akkor nem léteznének […] [hurokáramlások], és […] nem lenne szükség áramláslebontásra sem”.

208 Márpedig egyrészt az elektromos távolság „teljes mértékű” figyelembevételének állítólagos lehetetlensége nem jelenti azt, hogy ne lenne szükséges figyelembe venni az elektromos távolságot ahhoz, hogy helyes áramláslebontást lehessen elérni, vagy hogy a PFC-módszer megfelelően figyelembe venné az elektromos távolságot.

209 Másrészt a fenti 207. pontban szereplő állításból az sem tűnik ki, hogy az elektromos távolság PFC-módszer általi – a felperesek által kifogásolt – figyelmen kívül hagyása az uniós villamosenergia-piac alapjául szolgáló, övezeteken alapuló modell velejárója lenne, és hogy ezen, övezeteken alapuló modell ne tenné lehetővé az elektromos távolság figyelembevételét.

210 A megtámadott határozat „A PFC-módszer sérti [a 2019/943 rendelet] 16. cikkének (13) bekezdését [és a »szennyező fizet« elvet]” címet viselő 3.4 alcíme alatt található 452–462. pont (69. és 70. oldal) sem tartalmaz olyan információkat, amelyek lehetővé tennék azon indokok megértését, amelyek miatt a felperesek kifogásait elutasították.

211 A megtámadott határozat 460. pontjában (70. oldal) a fellebbezési tanács arra a következtetésre jut, hogy „a PFC-módszer […] nem önkényes, és nem alapul téves feltételezéseken. Megfelelően bontja le a fizikai áramlásokat […]”.

212 Az előző pontok azonban nem teszik lehetővé azon okok megértését, amelyek miatt a fellebbezési tanács elutasította a felperesek azon kifogását, amely szerint a PFC-módszer a valóságban nem létező hurokáramlások azonosításához vezet.

213 Az előző pontok ugyanis egyszerű, egyáltalán nem indokolt állításokra és a korábban levont következtetésekre való hivatkozásokra korlátozódnak, amely következtetések maguk nem alapultak valós érvelésen.

214 Így a felperesek kifogásaira adott választ illetően a megtámadott határozat 456. pontja (69. oldal) annak megállapítására szorítkozik, hogy „a 3.3. résszel összefüggésben kifejtettekből kitűnik, hogy a PFC-módszer megfelelően azonosítja a fizikai áramlások összetevőit, [és] nem fiktív áramlásokon alapul”. Ezzel szemben a megtámadott határozat 460. pontjában levont következtetést megelőző többi pont nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely konkrétan válaszolna a felperesek kifogásaira.

215 Negyedszer arra is rá kell mutatni, hogy a megtámadott határozatban szereplő indokolás többi pontja nem pótolja a megtámadott határozat 421–461. pontjában kifejtett érvelés hiányosságait. Ez különösen igaz a megtámadott határozatnak a termelésváltoztatási tényezők használatára vonatkozó 513–551. pontjára (76–81. oldal), amelyek nem adnak közvetlen választ a felperesek azon kifogásaira, amelyek szerint a PFC-módszer a „természeti törvényeket” sértő módon a valóságban nem létező hurokáramlások azonosításához vezet. Ráadásul az ACER a jelen eljárás során, és különösen a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva azt sem tisztázta, hogy a megtámadott határozat mely elemei tennék lehetővé az e határozat indokolását érintő hiányosságok pótlását.

216 Ötödször, a fenti 181–183. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettség az összefüggésektől és a címzettől függően eltérően alakul.

217 Kétségtelen, hogy a felperesek kifogásainak tárgyát képező téma rendkívül összetett és technikai jellegű. Ezenkívül a felperesek, amint azt maguk is állítják, magas szintű szakértelemmel rendelkeznek ezen a területen.

218 A jelen ügyben azonban úgy tűnik, hogy a felperesek a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárás során mindvégig ugyanazokat az érveket adták elő, amelyeket először a 30/2020 határozat, majd a megtámadott határozat is elutasított. Következésképpen a felperesek az olyan indokolás hiánya miatt ismételték meg a Törvényszék előtt a PFC-módszerre vonatkozó, a fellebbezési tanács előtt kifejtettekkel megegyező bírálataikat, amely lehetővé tette volna számukra azon okok megértését, amelyek miatt kifogásaikat e tanács elutasította.

219 Úgy tűnik tehát, hogy még ha figyelembe vesszük is a megtámadott határozatban tárgyalt téma jellegét és a felperesek szakértelmét, a szolgáltatott indokolás nem felel meg a fenti 181–183. pontban felidézett követelményeknek.

220 Hatodszor, a fenti 182. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint a jogi aktus kibocsátója nem köteles állást foglalni az érdekelt felek által elé terjesztett minden érvet illetően, mivel szorítkozhat a jogi aktus rendszere szempontjából alapvető fontosságú tények és jogi megfontolások ismertetésére.

221 E tekintetben rá kell mutatni egyrészt, hogy – amint az a fenti 166. és 167. pontban megállapításra került – az áramláslebontás szükséges és fontos lépés a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása keretében, mivel bemeneti adatokat szolgáltat a költségek későbbi megosztásához. Ezenkívül a felperesek kifogása magára a PFC-módszer kialakítására vonatkozik. E kifogás központi szerepet játszik a felpereseknek a 30/2020 határozatban elfogadott áramláslebontási módszerrel szembeni érvelésében, és ha megalapozott lenne, az ahhoz a következtetéshez vezetne, hogy a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az e tekintetben helybenhagyta a 30/2020 határozatot.

222 E körülmények között a felperesek érvei a megtámadott határozat lényeges elemeire vonatkoztak, aminek következtében a fellebbezési tanácsnak azokra válaszolnia kellett annak érdekében, hogy a fenti 181–183. pontban felidézett követelményeknek megfelelően eleget tegyen indokolási kötelezettségének.

223 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat indokolása az áramláslebontás céljára alkalmazott PFC-módszert illetően hiányos és elégtelen, tehát nem teszi lehetővé a felperesek számára, hogy megismerjék e határozat indokait, sem pedig a Törvényszék számára, hogy e határozat tekintetében gyakorolja a felülvizsgálati jogkörét.

224 Következésképpen a megtámadott határozat az EUMSZ 263. cikk értelmében lényeges eljárási szabályokat sért, így a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben abban a fellebbezési tanács megfelelő indokolás nélkül megerősítette az ACER által a 30/2020 határozatban az áramláslebontás céljára alkalmazott módszert.

Az egyenáramot továbbító hálózati elemek kezelésére vonatkozó második részről

225 Mivel a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben abban a fellebbezési tanács megfelelő indokolás nélkül megerősítette az ACER által a 30/2020 határozatban az áramláslebontás céljára alkalmazott módszert (lásd a fenti 224. pontot), és mivel a villamosenergia-hálózat egyenáramot továbbító elemeinek kezelése ugyanezen áramláslebontási módszerhez kapcsolódik, a megfelelő igazságszolgáltatás érdekében nem kell megvizsgálni a második jogalap második részét is.

A harmadik, a tűréshatár meghatározására vonatkozó jogalapról

226 Harmadik jogalapjukkal a Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott felperesek arra hivatkoznak, hogy a hurokáramlásokra vonatkozó, 10%-ban megállapított – a megtámadott határozatban megerősített – közös tűréshatár meghatározása jogellenes.

227 Elsősorban a felperesek arra a körülményre hivatkoznak, hogy az ACER figyelmen kívül hagyta, hogy a „szennyező fizet” elv csak a tűréshatárt meghaladó hurokáramlásokra alkalmazandó, így az nem igazolhat magas tűréshatárt.

228 Másodsorban a felperesek azt állítják, hogy a hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatár nem „megbízható műszaki elemzés” eredménye.

229 Harmadsorban a felperesek azzal érvelnek, hogy az ACER nem rendelkezett hatáskörrel arra, hogy a hurokáramlások tekintetében ideiglenes „saját” tűréshatárt határozzon meg.

230 Negyedsorban a felperesek azt állítják, hogy az ACER azáltal, hogy a hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatárt 10%-ban állapította meg, megsértette a 2019/943 rendelet 16. cikkének (8) bekezdését.

231 Ötödsorban a felperesek azt állítják, hogy az ACER tévesen alkalmazta az arányosság elvét.

232 Hatodsorban a felperesek azzal érvelnek, hogy a tűréshatárt nem ajánlattételiövezet-határonként határozták meg, amint azt a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése megköveteli.

233 A Németországi Szövetségi Köztársaság támogatja a felperesek érveit.

234 Az ACER vitatja a felperesek Németországi Szövetségi Köztársaság által támogatott érveit.

235 Nem vitatott, hogy a hurokáramlások egy összekapcsolt, nagymértékben hurkolt, övezeteken alapuló modell szerint működő villamosenergia-hálózatban még strukturális szűk keresztmetszetek hiányában is elkerülhetetlenek.

236 Ezért a hurokáramlásokra vonatkozó tűréshatár meghatározásának az a célja, hogy az ilyen áramlásokat kizárja a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem miatt felmerülő költségek megosztásából.

237 A tűréshatár meghatározását illetően a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A beavatkozó intézkedések költségeinek az átvitelirendszer-üzemeltetők közötti felosztása során a szabályozó hatóságok […] [el]osztják […] a költségeket […], kivéve az ajánlattételi övezetek belső ügyleteiből eredő azon költségeket, amelyek az adott ajánlattételi övezetben nem érik el a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintet.

Ezt a szintet a kapacitásszámítási régió valamennyi átvitelirendszer-üzemeltetője közösen elemzi és határozza meg az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében, és ezt a kapacitásszámítási régió valamennyi szabályozó hatóságának jóvá kell hagynia.”

238 Először is, a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből kitűnik, hogy a tűréshatár feltételezi a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének szimulálását.

239 A 2019/943 rendelet 2. cikkének 6. pontja úgy határozza meg a „strukturális szűk keresztmetszet[et]”, mint „az átviteli rendszer olyan szűk keresztmetszet[ét], amely egyértelműen meghatározható, előrelátható, földrajzilag időben stabil, és a villamosenergia-rendszerben uralkodó szokásos körülmények között gyakran előfordul”.

240 Másodszor, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdéséből kitűnik, hogy a tűréshatár meghatározását elemzésnek kell megelőznie, és hogy ezt az elemzést az átvitelirendszer-üzemeltetőknek kell elvégezniük.

241 Harmadszor, ugyanezen rendelkezésből kitűnik, hogy a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell elemezni és meghatározni.

242 A jelen ügyben nem vitatott, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők nem végezték el a szükséges elemzést.

243 Ezenkívül nem vitatott, hogy az ACER sem végezte el ezt az elemzést.

244 E tekintetben a 30/2020 határozat 112. pontjából kitűnik, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők által elemzett és meghatározott, valamint a nemzeti szabályozó hatóságok által a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének megfelelően jóváhagyott tűréshatár hiányában az ACER megvizsgálta, hogy módjában áll-e neki magának elvégezni ezt az elemzést, és arra a következtetésre jutott, hogy az erőforrásokkal, a rendelkezésre álló idővel és a szükséges szakértelemmel kapcsolatos korlátok miatt nem ez a helyzet.

245 Ezenkívül a vitatott költségmegosztási módszertan (8) preambulumbekezdéséből és a 30/2020 határozat 110–114. pontjából kitűnik, hogy az ACER ebben a helyzetben úgy ítélte meg, hogy jogosult arra, hogy ideiglenes jelleggel ő maga határozzon meg tűréshatárt.

246 Ráadásul a 30/2020 határozat 115–122. pontjából kitűnik, hogy az ACER az ideiglenes tűréshatárt az egész CORE-régióra vonatkozóan egységesen az egyes érintett hálózati elemek maximális kapacitásának 10%-ában állapította meg, majd ezt követően e szintet egyenlően felosztotta az érintett hálózati elemen hurokáramlásokat generáló valamennyi ajánlattételi övezet között.

247 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács az e határozat 909–1077. pontjában (137–164. oldal), 1210–1221. pontjában (187–189. oldal) és 1192–1226. pontjában (212–218. oldal) kifejtett okokból mint megalapozatlant elutasította az ideiglenes tűréshatár ACER általi e meghatározására vonatkozó kifogást.

248 E tekintetben többek között a megtámadott határozat 924–946. pontjából (140–144. oldal), 1217–1221. pontjából (187–189. oldal) és 1199–1226. pontjából (213–218. oldal) kitűnik, hogy az ACER úgy vélte, hogy neki magának kell meghatároznia a tűréshatárt, mivel annak meghatározása – álláspontja szerint – elengedhetetlen volt ahhoz, hogy a költségmegosztási módszertant elfogadhassa.

249 Ezenkívül a megtámadott határozat ugyanezen pontjaiból kitűnik, hogy a tűréshatár ACER általi meghatározása „szigorú elemzésen” alapult.

250 A megtámadott határozat ezen részeiből az is kitűnik, hogy a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az ACER – a patthelyzet elkerülése érdekében – jogosult, sőt köteles volt arra, hogy ő maga ideiglenes tűréshatárt határozzon meg anélkül, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés a rendelkezésére állt volna.

251 E tekintetben a megtámadott határozat hangsúlyozza az ACER által ily módon meghatározott tűréshatár ideiglenes jellegét. Az említett határozat 943. pontjából (143. oldal) ugyanis kitűnik, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők még bármikor elvégezhetik a szükséges elemzést, és a nemzeti szabályozó hatóságok a vitatott költségmegosztási módszertanban meghatározott ideiglenes tűréshatárt bármikor végleges tűréshatárral helyettesíthetik.

252 A fentiekre tekintettel meg kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács téves jogalkalmazás nélkül állapíthatta-e meg a megtámadott határozatban, hogy a tűréshatár ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban történő meghatározása megfelelt a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből eredő követelményeknek. Ha nem ez a helyzet, meg kell vizsgálni, hogy – amint arra a fellebbezési tanács rámutatott – az ACER a jelen ügyben fennálló sajátos helyzetben mégis támaszkodhatott-e olyan bennefoglalt hatáskörre, amely lehetővé tette számára, hogy az e rendelkezésben foglaltaktól eltérő módon tűréshatárt határozzon meg.

A 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdéséből eredő követelmények tiszteletben tartásáról

253 A 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének megfelelően a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” elemzik és határozzák meg, és annak a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]” kell megfelelnie.

254 Elsősorban meg kell vizsgálni, hogy az ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban a tűréshatár meghatározására alkalmazott, a megtámadott határozat által megerősített módszer tiszteletben tartja-e azt a követelményt, amely szerint a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell elemezni és meghatározni.

255 E tekintetben a vitatott költségmegosztási módszertan 7. cikkének (3) és (4) bekezdéséből kitűnik, hogy a tűréshatárt két lépésben határozzák meg.

256 Az első lépésben az egész CORE-régióra vonatkozóan közös tűréshatárt alkalmaznak minden határkeresztező vonatkozású hálózati elemre. Ez a közös tűréshatár az érintett hálózati elem maximális kapacitásának 10%-ában került megállapításra.

257 A második lépésben a közös tűréshatárt minden egyes érintett hálózati elem esetében egyenlően elosztják a CORE-régió azon ajánlattételi övezeteinek számával, amelyekből az e hálózati elemen áthaladó hurokáramlások erednek. Abban az esetben, ha egy ajánlattételi övezet nem használja ki teljesen a tűréshatárból rá felosztott részt, a fel nem használt részt ezt követően egyenlően elosztják a fennmaradó ajánlattételi övezetek között.

258 Ebből következik, hogy az egyes határkeresztező vonatkozású hálózati elemek tűréshatára a maximális kapacitásuk 10%-ának felel meg, egyenlően elosztva a CORE-régió azon ajánlattételi övezeteinek számával, amelyekből az e hálózati elemen áthaladó hurokáramlások erednek.

259 Igaz, hogy – amint azt az ACER állítja – az ilyen felosztás az egyes ajánlattételi övezetek tekintetében egyedi tűréshatárt eredményez, és ennélfogva a tűréshatár e meghatározása annak bizonyos „egyéniesítésével” jár, amennyiben e tűréshatárt az egyes releváns hálózati elemek egyedi maximális kapacitása és azon ajánlattételi övezetek száma alapján határozzák meg, amelyekből az e hálózati elemeken áthaladó hurokáramlások erednek.

260 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a fenti 259. pontban említett „egyéniesítés” nem a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdésében az „egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” fordulat által előírt egyéniesítés.

261 A felek között nem vitatott ugyanis, hogy a hurokáramlások szintje az ajánlattételi övezetek olyan jellemzőitől függően változik, mint a méret, a hurkoltság mértéke, a megújuló energiaforrásokból származó villamos energia betáplálásának aránya és az érintett ajánlattételi övezet határainak száma. Így a hurokáramlások szintje ajánlattételi övezetenként a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése értelmében vett „határokon”, sőt a két övezet közötti szűk keresztmetszeteket befolyásoló elemeken is eltérően alakulhat. A 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdése ezért követeli meg, hogy a tűréshatárt a szóban forgó ajánlattételi övezetek jellemzői és az azok közötti különböző határok alapján határozzák meg.

262 Márpedig a tűréshatár ACER általi meghatározása az első lépésben a CORE-régió valamennyi ajánlattételi övezete tekintetében egységes tűréshatáron alapul, ami azzal a következménnyel jár, hogy egyáltalán nem veszik figyelembe ezen övezetek sajátos jellemzőit és az azok közötti határokat.

263 Ezenkívül a második lépésben elvégzett „egyéniesítés” szintén nem veszi figyelembe a különböző ajánlattételi övezetek jellemzőit, hanem kizárólag azon ajánlattételi övezetek számától függ, amelyekből a releváns hálózati elemeken áthaladó hurokáramlások erednek. Ugyanez az érvelés vonatkozik a tűréshatár valamely ajánlattételi övezet által fel nem használt hányadának a többi ajánlattételi övezet közötti utólagos felosztásának esetére.

264 Ebből következik, hogy az ACER által megállapított tűréshatár nem tartja tiszteletben a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének második albekezdésében előírt azon követelményt, amely szerint a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni.

265 Másodsorban, ami azt a követelményt illeti, amely szerint a tűréshatárnak a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várt szint[nek]” kell megfelelnie, nem vitatott, hogy a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének meghatározásához általában megkövetelt, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének első albekezdésében előírt elemzést a jelen ügyben nem végezték el.

266 Márpedig ilyen elemzés hiányában az ACER által megállapított tűréshatár nem felelhet meg azon követelménynek, amely szerint e szintnek meg kell felelnie a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjének.

267 E tekintetben a megtámadott határozat 958. pontjából (145. oldal) és 1221. pontjából (189. oldal) kitűnik, hogy az ACER úgy ítélte meg, hogy az általa meghatározott tűréshatár strukturális szűk keresztmetszet nélküli helyzetnek felel meg.

268 A 30/2020 határozat 115. pontjából és az ellenkérelem 223. pontjából ugyanis kitűnik, hogy az ACER egyeztetett az átvitelirendszer-üzemeltetőkkel a hurokáramlások strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szintjét illetően. Míg egyes átvitelirendszer-üzemeltetők 3, 5 és 10 % közötti értékeket adtak meg, mások nem válaszoltak, vagy 10%-nál nagyobb értékeket jeleztek. E körülmények között, és feltételezve, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők válaszait a saját érdekeik befolyásolták, az ACER a tűréshatárt – az adott vélemények „átlagaként” – az érintett hálózati elem maximális kapacitásának 10%-ában állapította meg, amint az a 30/2020 határozat 115. pontjából is kitűnik.

269 Ebből következik, hogy az érintett hálózati elem maximális kapacitása 10%-ának a CORE-régió valamennyi ajánlattételi övezete tekintetében közös tűréshatárként és az érintett hálózati elemenkénti tűréshatár meghatározásának első lépéseként történő megállapítása nem a strukturális szűk keresztmetszet nélküli tűréshatár 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének első albekezdésében előírt elemzésén alapul, hanem az érintett átvitelirendszer-üzemeltetők által adott eltérő véleményekre tekintettel kialakított kompromisszum eredménye.

270 Ugyanis, amint azt az ACER a megtámadott határozat 930. pontjában (141. oldal) elismeri, a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének első albekezdésében előírt elemzés feltételezi többek között a hálózati beruházások és az ajánlattételi övezetek strukturális szűk keresztmetszetek megszüntetése érdekében történő esetleges újbóli felosztásának elemzését. Márpedig az ACER elismeri, hogy nem végzett ilyen elemzést.

271 E körülmények között hatástalan az ACER azon érve, amely szerint a tűréshatár meghatározása „szigorú elemzésen” alapult, mivel ez az elemzés mindenesetre nem a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés volt.

272 Ebből következik, hogy az ACER által megállapított tűréshatár nem tartja tiszteletben a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében megállapított azon követelményeket, amelyek szerint a tűréshatárnak a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]” kell megfelelnie, és azt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni.

A bennefoglalt hatáskör elismerésének feltételeiről

273 A fenti megfontolásokból következik, hogy a tűréshatár ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban történő meghatározása nem felel meg a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének.

274 E körülmények között nem releváns az a kérdés, hogy az ACER főszabály szerint rendelkezett-e hatáskörrel arra, hogy a 2019/942 rendelet 6. cikke (10) bekezdése második albekezdésének a) pontja alapján maga határozzon meg tűréshatárt, amint az a megtámadott határozat 924. pontjából (140. oldal) kitűnik. E rendelkezés ugyanis mindenesetre nem teheti lehetővé az ACER számára, hogy olyan tűréshatárt állapítson meg, amely nem felel meg a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelményeknek.

275 Meg kell tehát vizsgálni, hogy annak ellenére, hogy a tűréshatár ACER általi meghatározása nem felelt meg a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelményeknek, az ACER abban a konkrét helyzetben, amelyben volt, rendelkezett-e bennefoglalt hatáskörrel arra, hogy az e rendelkezésben előírtaktól eltérő módon tűréshatárt határozzon meg.

276 Az ACER ugyanis a tűréshatár meghatározására vonatkozó hatáskörét az intézkedésének szükségességével igazolja. Állítása szerint a strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható tűréshatár átvitelirendszer-üzemeltetők által elvégzendő elemzése hiányában az ACER jogosult volt arra, hogy – a patthelyzet elkerülése érdekében – a vitatott költségmegosztási módszertanban ideiglenesen maga határozzon meg tűréshatárt.

277 Elsősorban a jogszerűség elvére tekintettel főszabály szerint nem fogadható el, hogy egy olyan uniós ügynökség, mint az ACER, eltérhessen az alkalmazandó jogi kerettől. Ebből következik, hogy az ACER főszabály szerint nem térhetett el a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésétől.

278 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdése b) pontjának megfelelően az ACER „ideiglenes határozatot hozhat […] az üzemeltetés biztonságának biztosítása érdekében”. Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben az ACER a tűréshatár megállapítása érdekében nem erre a rendelkezésre támaszkodott. Egyébiránt és mindenesetre a költségmegosztási módszertan elfogadása nem tekinthető a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének b) pontja értelmében szükségesnek „az ellátás biztonságának vagy az üzemeltetés biztonságának biztosítása érdekében”. E módszertan célja ugyanis a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása, és nem az ellátás biztonságának vagy az üzemeltetés biztonságának biztosítása érdekében végrehajtandó beavatkozó intézkedések meghatározására irányul.

279 Ráadásul e rendelkezésnek, és ennélfogva azon lehetőségnek a fennállása, hogy – egyértelműen körülhatárolt körülmények között – ideiglenes határozatokat hozzanak, az ACER arra vonatkozó bennefoglalt hatáskörének elismerése ellen szól, hogy a költségmegosztási módszertanban akár ideiglenes jelleggel a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírtaktól eltérő módon határozza meg a tűréshatárt.

280 Harmadsorban, az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a hatékonysághoz fűződő érdekre való puszta hivatkozás nem elegendő ahhoz, hogy valamely uniós ügynökség számára hatáskört keletkeztessen (lásd ebben az értelemben: 2019. október 24-i E-Control kontra ACER ítélet, T-332/17, nem tették közzé, EU:T:2019:761, 69. pont). A hatékonysághoz fűződő érdekre való puszta hivatkozás következésképpen nem elegendő ahhoz, hogy lehetővé tegye valamely uniós ügynökség számára az alkalmazandó jogi kerettől való eltérést.

281 Mindazonáltal nem zárható ki, hogy a hatékonysághoz fűződő érdek – feltéve, hogy ez a Szerződések vagy az érintett rendelet rendelkezései hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükségletnek felel meg – igazolhassa bennefoglalt döntéshozatali hatáskör fennállását (lásd ebben az értelemben: 2019. október 24-i E-Control kontra ACER ítélet, T-332/17, nem tették közzé, EU:T:2019:761, 69. pont).

282 Ezért meg kell vizsgálni, hogy a jelen ügyben teljesültek-e az ACER bennefoglalt hatáskörének ezen ítélkezési gyakorlat alapján történő elismerésére vonatkozó feltételek.

Az ACER bennefoglalt hatáskörének elismeréséről

283 A fenti 281. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően annak vizsgálata céljából, hogy az ACER hivatkozhat-e bennefoglalt hatáskörre, meg kell vizsgálni, hogy az ilyen hatáskörnek az ACER javára történő elismerése a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükségletnek felel-e meg.

284 E tekintetben a megtámadott határozat 924–946. pontjából (140–144. oldal) és 1206–1220. pontjából (214–216. oldal) az következik, hogy az ACER azt állította, hogy a költségmegosztási módszertan előírt határidőn belüli elfogadásának szükségessége arra kényszerítette, hogy ő maga határozza meg a tűréshatárt, minderre pedig az általában megkövetelt elemzés hiánya ellenére került sor.

285 Először is, az ütemezésre tekintettel hivatkozott szükségletet illetően meg kell állapítani, hogy kétségtelen, hogy az ACER-nek főszabály szerint a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének a) pontjában és a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdésében előírt határidőn belül, vagyis 2020. március 27-től számított hat hónapon belül el kellett fogadnia a költségmegosztási módszertant.

286 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az uniós jog semmilyen szankciót nem fűz a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének a) pontjában és a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdésében előírt hat hónapos határidő túllépéséhez. Nem kötelező határidőről, hanem tájékoztató jellegű határidőről van tehát szó.

287 Márpedig az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ilyen tájékoztató jellegű határidő esetén, még ha az uniós szervnek, amelyre e határidő vonatkozik, törekednie is kell e határidő betartására, többek között a feladat összetettsége miatt és valamely tagállam érdekeinek sérelme nélkül több időre lehet szüksége (lásd ebben az értelemben: 2013. január 15-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-54/11, EU:T:2013:10, 27. pont).

288 Következésképpen az ACER érvelésének kiindulópontja téves, mivel nem volt kötelező számára, hogy a költségmegosztási módszertant az előírt határidőn belül, azaz 2020. szeptember 28. előtt elfogadja.

289 Ezenkívül nem vitatott, hogy a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint” elemzése összetett, és jelentős időt igényel.

290 Az ACER-nek tehát főszabály szerint lehetősége volt arra, hogy elegendő időt biztosítson az átvitelirendszer-üzemeltetők számára a szükséges elemzés elvégzésére anélkül, hogy a terhére rótták volna a 2019/942 rendelet 6. cikke (12) bekezdésének a) pontjában és a 2015/1222 rendelet 9. cikkének (11) bekezdésében előírt határidő megsértését.

291 Ez annál is inkább igaz, mivel az arra vonatkozó kötelezettség, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzése révén tűréshatárt határozzanak meg, csak 2020. január 1-jén lépett hatályba.

292 Márpedig abban az időpontban, amikor a CORE-régió átvitelirendszer-üzemeltetői jóváhagyás céljából benyújtották az említett régió valamennyi nemzeti szabályozó hatóságához a költségmegosztási módszertanra vonatkozó javaslatukat, tudniillik 2019. március 27-én, a 2019/943 rendeletet még nem fogadták el.

293 E tekintetben meg kell állapítani, hogy sem a 30/2020 határozat, sem a megtámadott határozat nem vizsgálja, hogy milyen esetleges következményekkel járhat a költségmegosztási módszertan elfogadásának ütemezésére nézve az, hogy a tűréshatár meghatározására, és ennélfogva a megfelelő elemzés elvégzésére vonatkozó kötelezettség csak 2020. január 1-jén lépett hatályba.

294 Ennélfogva a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozatban szereplő azon feltevése, amely szerint az ACER-nek az erre vonatkozóan számára előírt határidő miatt el kellett fogadnia a vitatott költségmegosztási módszertant anélkül, hogy megvárhatta volna a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést, a szabályozási keret olyan értelmezéséből ered, amely nem veszi figyelembe sem az ACER által tiszteletben tartandó határidő tájékoztató jellegét, sem pedig a hatályos jogi keret módosítását.

295 Következésképpen a költségmegosztási módszertan ACER általi elfogadására vonatkozó tájékoztató jellegű határidőre való puszta hivatkozás nem elegendő a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükséglet bizonyításához.

296 Másodszor, az ACER intézkedésének szükségességét az átvitelirendszer-üzemeltetők tétlenségével igazolta. A megtámadott határozat 955. pontjából (145. oldal) ugyanis kitűnik, hogy az ACER arra hivatkozott, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők „közel három év alatt” nem tudták elvégezni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

297 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tűréshatárnak a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzése révén történő meghatározására vonatkozó kötelezettség csak 2020. január 1-jén lépett hatályba.

298 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amit az ACER a megtámadott határozat 926. pontjában (140. oldal) állít, az átvitelirendszer-üzemeltetők a költségmegosztási módszertanra vonatkozó 2019. március 27-i javaslatot kísérő, 2019. február 22-i magyarázó dokumentumban nem tekintették kötelezőnek a tűréshatár meghatározását, hanem azt inkább a számukra biztosított lehetőségnek tekintették.

299 Még ha elfogadjuk is, hogy a tűréshatár meghatározásának szükségességét az átvitelirendszer-üzemeltetők a 2019/943 rendelet elfogadása előtt elismerték, ugyanakkor a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdése pontosítja, hogy milyen módon kell meghatározni a tűréshatárt, tudniillik a hurokáramlások „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[jének]” elemzése alapján és „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében”.

300 Márpedig az ACER nem állítja, hogy a 2019/943 rendelet hatálybalépése előtt megállapítást nyert, hogy a tűréshatárt ily módon kell meghatározni.

301 E körülmények között az ACER nem róhatta fel jogszerűen az átvitelirendszer-üzemeltetőknek, hogy „közel három év alatt” nem tudták elvégezni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

302 E következtetést nem kérdőjelezik meg az ACER által a tárgyaláson annak bizonyítása érdekében benyújtott dokumentumok sem, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők és a CORE-régió nemzeti szabályozó hatóságai még egyeztettek a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzésének módjáról.

303 Függetlenül attól, hogy e dokumentumok elfogadhatóak-e, meg kell állapítani, hogy az ACER által hivatkozott, folyamatban lévő egyeztetések a jelen ügyben nem relevánsak.

304 Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ugyanis valamely határozat jogszerűségét kizárólag a meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni (lásd: 2022. április 27-i Roos és társai kontra Parlament ítélet, T-710/21, T-722/21 és T-723/21, EU:T:2022:262, 211. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így az ACER által hivatkozott, a megtámadott határozatnál későbbi bizonyítékok nem vehetők figyelembe e határozat jogszerűségének értékelése céljából.

305 Harmadszor, az ACER az intézkedésének szükségességét azzal igazolta, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők nem tartották be az általa számukra megállapított határidőt. E tekintetben jelzi, hogy négy hónapos, 2020. április 18-tól augusztus 20-ig tartó határidőt írt elő az átvitelirendszer-üzemeltetők számára a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzésére, és hozzáteszi, hogy azok nem tartották be ezt a határidőt.

306 Márpedig, amint az a megtámadott határozat 930. pontjából (141. oldal), 954. pontjából (145. oldal) és 1131. pontjából (202. oldal) kitűnik, maga az ACER is úgy vélte, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés összetett, és jelentős időt igényel.

307 Ráadásul az ACER nem bizonyítja, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetők számára előírt négy hónapos határidő alatt bármilyen módon elősegítette volna ez utóbbiaknak a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésében előírt elemzés elvégzésére irányuló munkáját.

308 Márpedig a 2019/942 rendelet 6. cikke (11) bekezdésének megfelelően, amely az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésében rögzített lojális együttműködés elvét tükrözi, az ACER az említett rendelet 6. cikkének (10) bekezdése szerinti határozat előkészítése során köteles konzultációt folytatni a nemzeti szabályozó hatóságokkal és az átvitelirendszer-üzemeltetőkkel.

309 A lojális együttműködés elve alapján, és figyelembe véve az uniós jogalkotó arra vonatkozó egyértelmű szándékát, hogy a határokon átnyúló kérdésekre vonatkozó nehéz, de elengedhetetlen döntések meghozatalát hatékonyabbá és gyorsabbá tegye (2022. szeptember 7-i BNetzA kontra ACER ítélet, T-631/19, EU:T:2022:509, 46. pont), az ACER-nek elő kellett segítenie a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzés átvitelirendszer-üzemeltetők és nemzeti szabályozó hatóságok általi elvégzését.

310 E körülmények között az ACER nem róhatja fel jogszerűen az átvitelirendszer-üzemeltetőknek, hogy az előírt határidőn, vagyis négy hónapon belül nem tudták elvégezni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

311 Negyedszer, az ACER két további megfontolással is igazolta a vitatott költségmegosztási módszertan anélkül történő elfogadásának szükségességét, hogy a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést megvárhatta volna.

312 Egyrészt a tárgyaláson az ACER arra hivatkozott, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan elfogadását követően elegendő időt kellett volna biztosítani az átvitelirendszer-üzemeltetőknek ahhoz, hogy kialakíthassák az annak megfelelő végrehajtásához szükséges eszközöket.

313 Márpedig meg kell állapítani, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan – RDCT-módszertan 37. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 13. cikkének (2) bekezdése szerint az előbbi módszertan végrehajtásának első lépését 2023. június 4-re, annak teljes körű alkalmazását pedig 2025. június 4-re tervezték.

314 Ily módon, mivel a vitatott költségmegosztási módszertan első, részleges alkalmazására csak két és fél évvel annak elfogadása után, annak teljes körű alkalmazására pedig négy és fél évvel az említett elfogadást követően kellett, hogy sor kerüljön, az arra való puszta hivatkozás, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetőknek ki kell alakítaniuk az e módszertan megfelelő végrehajtásához szükséges eszközöket, az említett végrehajtásra előirányzott igen hosszú időszakra tekintettel nem elegendő az arra vonatkozó valós szükséglet bizonyításához, hogy ezt a módszertant anélkül kellett elfogadni, hogy meg lehetett volna várni a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

315 Másrészt a megtámadott határozat 946. pontjából (144. oldal) kitűnik, hogy az ACER úgy véli, hogy a vitatott költségmegosztási módszertant az RDCT-módszertannal és a ROSC-módszertannal egyidejűleg kellett végrehajtani.

316 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a jelen ügyben nem annak eldöntéséről van szó, hogy az ACER jogosult volt-e ugyanazokat az időpontokat előírni a vitatott költségmegosztási módszertan, az RDCT-módszertan és a ROSC-módszertan végrehajtásához, hanem annak meghatározásáról, hogy az ACER elfogadhatta-e anélkül a vitatott költségmegosztási módszertant, hogy megvárhatta volna a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

317 E körülmények között a vitatott költségmegosztási módszertan, az RDCT-módszertan és a ROSC-módszertan egyidejű végrehajtásának állítólagos szükségességére alapított érv nem releváns azon kérdés szempontjából, hogy a költségmegosztási módszertant mikor kellett elfogadni.

318 Következésképpen az ACER az intézkedésének szükségességét nem igazolhatta az arra irányuló törekvéssel kapcsolatos megfontolásokkal sem, hogy elegendő időt biztosítson az átvitelirendszer-üzemeltetőknek ahhoz, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan két másik módszertannal egyidejűleg történő megfelelő végrehajtásához szükséges eszközöket kialakítsák.

319 Ebből következik, hogy az ACER nem bizonyította, hogy szükséges volt a vitatott költségmegosztási módszertant anélkül elfogadni, hogy megvárhatta volna a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében előírt elemzést.

320 Következésképpen az ACER nem bizonyította, hogy olyan, a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosításához fűződő valós szükséglet állt fenn, amely igazolta volna, hogy számára bennefoglalt hatáskört ismerjenek el.

321 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a tűréshatár ACER általi meghatározása nem alkalmas a szóban forgó rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosítására.

322 Kétségtelen, hogy a tűréshatár e meghatározása lehetővé tette az ACER számára, hogy 2020. november 30-án, vagyis nem sokkal a számára erre vonatkozóan előírt, 2020. szeptember 27-én lejáró határidő után elfogadja a vitatott költségmegosztási módszertant. Ez azonban nem tette lehetővé a szóban forgó anyagi jogi rendelkezések hatékony érvényesülésének biztosítását.

323 A vitatott költségmegosztási módszertannak ugyanis a 2015/1222 rendelet 74. cikke (6) bekezdésének a) pontja értelmében a szűk keresztmetszetek kezelése érdekében történő hatékony beruházásra való megfelelő ösztönzőket kell biztosítania. Ezenkívül a 2019/943 rendelet (34) preambulumbekezdése szerint a szűk keresztmetszetek kezelése során pontos gazdasági jelzéseket kell adni az átvitelirendszer-üzemeltetők és a piaci szereplők számára.

324 Márpedig, amint az a fenti 272. pontban megállapításra került, az ACER által meghatározott, a megtámadott határozatban megerősített tűréshatár nem tartja tiszteletben a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelményeket, amelyek szerint a tűréshatárnak meg kell felelnie a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]”, és azt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni.

325 E körülmények között a vitatott költségmegosztási módszertan a tűréshatár e meghatározása miatt nem adhat – a beavatkozó intézkedések költségeinek megosztása révén – a hálózatokba történő beruházásokra vonatkozó „pontos gazdasági jelzéseket”.

326 Ezenkívül azt is meg kell állapítani, hogy az előírt határidő betartásához fűződő érdeknek és a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdésének tiszteletben tartásához fűződő érdeknek az ACER által látszólag elvégzett mérlegelése nem igazolja a vonatkozó szabályozásnak nem megfelelő tűréshatár meghatározását.

327 Amint ugyanis a fenti 286. pontban kiemelésre került, a költségmegosztási módszertan elfogadására az ACER számára előírt határidő csak tájékoztató jellegű volt, így a mérlegelés során az e határidő betartására irányuló szándék nem élvezhet elsőbbséget a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelmények tiszteletben tartásával szemben.

328 Ezt az eredményt nem kérdőjelezheti meg az ACER azon érve, amely szerint csak ideiglenes jelleggel határozta meg a tűréshatárt. Az említett meghatározás ideiglenes jellege ugyanis semmilyen módon nem enyhíti a vonatkozó szabályozási keretnek az ACER és a fellebbezési tanács általi megsértését.

329 Márpedig az a körülmény, hogy a tűréshatár meghatározásának ideiglenes jellege csak *de jure* áll fenn, nem teszi lehetővé a vonatkozó szabályozási keret ACER általi be nem tartásának enyhítését.

330 Következésképpen az ACER nem igazolhatja azon eljárását, hogy a mérlegelés során az előírt határidő betartásához fűződő érdeket előnyben részesítette a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdésében foglalt követelmények tiszteletben tartásához fűződő érdekkel szemben, arra hivatkozva, hogy a tűréshatár szabályozási keretnek nem megfelelő meghatározásából eredő, az e keretbe való beavatkozás ideiglenes jellegű. Következésképpen az ACER a tűréshatár meghatározása érdekében nem támaszkodhatott bennefoglalt hatáskörre.

331 A fenti értékelésekre tekintettel azt a következtetést kell levonni, hogy a tűréshatárnak az ACER által a vitatott költségmegosztási módszertanban történő – a megtámadott határozatban megerősített – meghatározása sérti a 2019/943 rendelet 16. cikkének (13) bekezdését, mivel e tűréshatár nem tesz eleget sem annak a kritériumnak, amely szerint a tűréshatárnak meg kell felelnie a „strukturális szűk keresztmetszet nélkül várható szint[nek]”, sem pedig annak a kritériumnak, amely szerint a tűréshatárt „az egyes önálló ajánlattételiövezet-határok tekintetében” kell meghatározni. Ezenkívül a fentiekből az következik, hogy az ACER arra sem volt jogosult, hogy eltérő módon határozzon meg tűréshatárt annak érdekében, hogy betartsa a vitatott költségmegosztási módszertan elfogadására számára előírt határidőt.

332 E körülmények között a harmadik jogalapnak helyt kell adni, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a felperesek által annak alátámasztására felhozott többi kifogást.

333 Mivel a második jogalap első részének vizsgálatából kitűnik, hogy a megtámadott határozat az EUMSZ 263. cikk értelmében vett lényeges eljárási szabályokat sért, és mivel a harmadik jogalap a megtámadott határozat tárgyát képező vitatott költségmegosztási módszertan egyik központi elemére vonatkozik, a Törvényszék a megtámadott határozatot nem semmisítheti meg csak részlegesen.

334 Következésképpen a második jogalap első része és a harmadik jogalap alapján helyt kell adni a felperesek keresetének, és a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az helybenhagyja a 30/2020 határozatot és elutasítja a felperesek által az A-001-2021. sz. (egyesített) ügyben benyújtott fellebbezést.

A megtámadott határozat esetleges fenntartásáról

335 Az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében a Törvényszék, ha azt szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak.

336 A Törvényszék által elrendelt pervezető intézkedésekre válaszul a felek állást foglaltak e tekintetben.

337 A jelen ügyben az ACER arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat, és következésképpen a vitatott költségmegosztási módszertan megsemmisítése súlyos következményekkel járna. Az átvitelirendszer-üzemeltetőknek viselniük kellene a hálózati elemeiken aktivált valamennyi beavatkozó intézkedés teljes költségét, még akkor is, ha ezekre az intézkedésekre a más ajánlattételi övezetekből származó hurokáramlások miatt volt szükség. Ez a helyzet valószínűleg azzal a hatással járna, hogy az átvitelirendszer-üzemeltetőket a rendszerösszekötő kapacitás korlátozására ösztönözné, ami magasabb villamosenergia-költségekben nyilvánulna meg.

338 Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a jogbiztonsággal kapcsolatos okokból valamely jogi aktus joghatásai fenntarthatók, különösen ha a megsemmisítésének azonnali hatásai súlyosan hátrányos következményeket idéznének elő az érintett személyek számára, és ha a megtámadott jogi aktus jogszerűsége nem a célja vagy a tartalma miatt vitatott, hanem a kibocsátója hatáskörének hiánya vagy lényeges eljárási hiba miatt (lásd: 2021. július 15-i Bizottság kontra Landesbank Baden-Württemberg és ESZT ítélet, C-584/20 P és C-621/20 P, EU:C:2021:601, 175. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

339 E tekintetben egyrészt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése többek között az anyagi jog megsértésén, tudniillik a 2019/943 rendelet 16. cikke (13) bekezdése második albekezdésének megsértésén, és nem kizárólag lényeges eljárási szabályok megsértésén alapul.

340 Másrészt az ACER érvelése azon a feltételezésen alapul, hogy a vitatott költségmegosztási módszertan már alkalmazandó.

341 Márpedig a feleknek a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszaiból az következik, hogy a megtámadott határozat tárgyát képező vitatott költségmegosztási módszertant 2025. június 4-ét megelőzően nem fogják teljes egészében alkalmazni, és hogy a késedelmek miatt fennáll annak a veszélye, hogy az alkalmazást még tovább halasztják.

342 E körülmények között a megtámadott határozat megsemmisítésének joghatását nem kell korlátozni.

A költségekről

343 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

344 Az ACER-t, mivel pervesztes lett, a felperesek kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

345 Az eljárási szabályzat 138. cikke (1) bekezdésének értelmében az eljárásba beavatkozó tagállamok és az intézmények maguk viselik költségeiket. A Németországi Szövetségi Köztársaság tehát maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék megsemmisíti az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER) fellebbezési tanácsának 2021. május 28-i, az A-001-2021. sz. (egyesített) ügyben hozott határozatát, amennyiben az helybenhagyja az ACER-nek a Belgiumot, a Cseh Köztársaságot, Németországot, Franciaországot, Horvátországot, Luxemburgot, Magyarországot, Hollandiát, Ausztriát, Lengyelországot, Romániát, Szlovéniát és Szlovákiát magában foglaló, úgynevezett „CORE”-kapacitásszámítási régió villamosenergia-piaci átvitelirendszer-üzemeltetői által a teher-újraelosztás és az ellenkereskedelem költségmegosztási módszertanára vonatkozóan benyújtott javaslatról szóló, 2020. november 30-i 30/2020 határozatát, és elutasítja a felperesek említett ügyben benyújtott fellebbezését.**

2) **Az ACER viseli a saját költségeit, valamint a TenneT TSO GmbH és a TenneT TSO BV részéről felmerült költségeket.**

3) **A Németországi Szövetségi Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Schalin Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. szeptember 25-i nyilvános ülésen.

Aláírások